

Utrum peccatum originale sit reatus aut debitum pœnæ? iv, 337, a, et inde-347, a, et inde.

Reatus pœnæ æternæ et pœnæ temporalis consequitur peccatum mortale, secundum diversa quæ in peccato inveniuntur. vi, 295, b.

A reatu pœnæ plenariam vel non plenariam absolutionem percipit homo, secundum quod totaliter vel non totaliter participat virtutem passionis Christi. vi, 296, a.

Utrum post actum peccati remaneat in anima aliqua relatio realis quæ dicatur reatus pœnæ? vi, 298, b, et inde-308, b, et inde.

Reatus, quid? Quodnam ejus fundamentum, et quænam causa ejus? vi, 309, b, et inde.

Reatus est respectus rationis. vi, 310, a.

Reatus non solum ab intellectu, sed etiam a re dependet; nec solum causatur a Deo, sed etiam a creatura. vi, 310, a et b.

In eadem anima possunt esse reatus contrariorum viti-
rum. vi, 311, b.

Reatu dicitur peccator realiter reus. vi, 312, b.

Qualiter a se invicem distinguantur reatus, macula, et offensa? vi, 312, b, in fine-313, a et b.

Utrum reatus pœnæ æternæ, secundum quod causabatur ex actibus peccatorum prius dimissorum, redeat per peccatum mortale sequens? vi, 446, b, et inde.

Non omnis obligatio ad pœnam habet rationem reatus, sed sola illa quæ est propter peccatum. vi, 449, a.

RECIPIENS

Non omne recipiens aliud est potentiale respectu illius. i, 256, b.

Non omne principium quo receptionis formæ est primum quod recipiens eam. iv, 38, a.

RECTITUDO

Quem actum contingat a rectitudine non deviare? iii, 331, b.

Rectitudo voluntatis est effectus inseparabiliter concomitans visionem divinæ essentiæ. iii, 442, a.

Rectitudo actus voluntarii sumitur secundum ordinem rationis et legis æternæ. iv, 407, b.

Quomodo recta ratio et lex divina sint mensuræ dantes actui rectitudinem? iv, 411, a-415, b, et inde.

Ostendere rectitudinem sufficit ad rationem mensuræ. iv, 416, a.

Rectitudinem appetitus importat prudentia. v, 438, b.

Rectitudo quam tollit peccatum originale, est triplex. vi, 61, a et b.

Ad rectitudinem appetitus creaturæ rationalis requiritur quod appetat Deum explicite, actu vel habitu. vii, 188, b.

REDEMPATIO, REDEMPTOR

Utrum solum pro redemptione animarum fuerit prædestinatio animæ Christi? v, 3, b-5, b, circa finem, et inde.

Qua redemptione redemit nos Christus? v, 38, a et b.

Utrum tanta ratio dominii competat Deo propter redemptionem, sicut propter creationem? v, 138, a-139, a.

Opus redemptionis principaliter attribuitur divinitati Christi, et non humanitati. Et quæ requirantur ad redemptionem? v, 139, b-140, a.

Licet tota Trinitas possit dici redemptor, tamen solus Christus proprie dicitur redemptor, v, 164, a-266, a.

Utrum ad redemptionem generis humani suffecisset alia passio Christi sine morte? v, 265, b.

REDUPLICATIONE

Ad reduplicationem proprie dictam, quid? iv, 84, a = v, 142, a, in fine.

Terminus in reduplicatione positus potest dupliciter accipi. v, 142, a-143, a.

Reduplicatio potest fieri circa subjectum ratione ejus quod est in subjecto tam accidentaliter quam essentialiter. v, 142, b.

Nomen sumptum cum reduplicatione magis proprie tenetur pro natura quam pro supposito. v, 145, a-149, a.

Ad veritatem reduplicativæ, quid? v, 146, a, circa finem.

In reduplicatione proprie dicta, prædicatum per se convenit termino reduplicato. v, 156, a.

REFLEXIO

Reflexus conceptus, quamvis superior sit, continetur tamen sub inferiori. i, 134, b.

Lumen reflexum non est diversum a lumine incidente, sicut est diversa species solis incidens in speculum a specie reflexa a speculo in oculum. i, 298, b.

Utrum in reflexione numeri super numerum generetur alius numerus? ii, 195, a, in fine, b-203, a, circa finem.

Motus reflexus estne unus et continuus? iv, 87, a.

REGULA

Ut aliquis habitus dicatur practicus, oportet quod sit proxima regula operis. i, 22, b.

Utrum apprehensio quam sequitur inclinatio appetitus sensitivi et rationalis, sit dirigibilis aliqua superiori regula? iv, 186, a.

Recedere a regula est radix peccati in communi. iv, 418, b.

Actus intellectus aliquando est proxima regula pravæ electionis, aliquando non. iv, 447, a.

Diversus modus deviandi a regula estne ratio specifica divisionis peccati? iv, 495, b.

Aliquæ operationes indigent regula eas rectificante, aliquæ vero non. v, 163, a circa finem, b.

Dupliciter contingit quasdam potentias recipere rectitudinem a sua regula. v, 283, a.

In regula monastica continetur aliquid dupliciter. vi, 538, a, circa finem.

RELATIO

Non quælibet relatio ad opus facit intellectum esse practicum. i, 22, b.

Relatio activa in finem est rationis; sed relatio passiva potest esse cujuscumque directi in finem. i, 94, a, in fine.

Ad conceptum relationis addit conceptus essentiæ; et similiter ratio relationis addit ad rationem essentiæ. i, 163, b, in fine, et inde.

Adæquatio quæ est in intellectu humano, in veritate, estne relatio realis, vel relatio rationis? i, 180, a.

Utrum relatio sit formalis terminus generationis divinæ? i, 245, a, in fine, b-252, b, in fine, et inde.

Qualem distinctionem realem requirat relatio realis? i, 266, a = iv, 225, a.

Quomodo relatio sit de ratione potentiæ generandi? i, 271, b, et inde-281, b.

Licet relatio personalis in divinis teneat locum omnium principiorum individuantium personæ, et sit proprietas ejus constitutiva, et distinctiva illius, non tamen contrahit aut determinat divinam essentiæ, quæ tenet locum nature speciei. i, 294, b.

Relatio non multiplicatur, nisi multiplicata materia ejus in subjecto, scilicet multiplicato fundamento. Ex quo sequitur quod unica relatione refertur pater ad plures filios, et magister ad plures discipulos; et sic de similibus. i, 296, a-297, a = ii, 323, a et b-429, a = iii, 110, a, in fine, b = v, 124, b, in fine, et inde-126, a.

Plures relationes ejusdem speciei, et secundum eandem causam, non possunt esse in eodem subjecto. i, 296, b.

Destructo termino per se, non remanet eadem relatio; secus destructo termino per accidens. i, 297, a, in fine.

Relatio invenitur in divinis, etiam secundum rationem generis. I, 360, b, et inde.

Generatio passiva dicta, est relatio. II, 2, a.

Relationem aliquid causare, vel inferre, potest intelligi dupliciter. Et qualiter possit esse agendi principium? II, 3, b = v, 242, a.

Relationes non possunt distinguere divinas personas, nisi secundum quod sunt oppositae. II, 17, a, circa finem.

Licet essentia et relatio sint idem in divinis, quia tamen distinguuntur ratione, relatio distinguit personas, non autem essentia. II, 29, a.

Relatio, in divinis, non distinguit ut est res; sed hoc habet ex sua ratione. Quis sensus? II, 29, b-343, b.

Relationes distinguuntur penes terminos, semper in *esse* relationis, non autem semper in *esse* rei. II, 56, b.

Relationes, in divinis, se habent aliquo modo ut principium et ut terminus ad ipsas processiones. II, 58, a, in fine.

Licet relatio suscipiat *magis* et *minus* per fundamentum, non tamen semper intenditur fundamentum cum intenditur relatio, aut e converso. II, 123, a.

Utrum, in divinis, ratione relationis una persona sit in alia? II, 148, a, in fine, et inde-150, a et b.

Ex parte relationis una persona non est in alia secundum *esse*, sed secundum intellectum; et quomodo? II, 150, b-151, a.

Equalitas et similitudo, in divinis, non sunt relationes a relationibus personalibus secundum rem distinctae, sed bene secundum rationem. II, 153, b.

Relatio non habet ex ratione sui generis, nec ex sua ratione quidditativa (quod idem est), nec etiam ex ratione sui generis repugnat, quod sit aliquid reale. II, 165, a-166, b-168, a, circa finem, b-323, a, circa finem-342, b-344, b = v, 125, b-133, a.

Relationes rationis, seu quae solum habent *esse* in anima, non sunt in genere. II, 168, b.

Aliud est dicere unitatem cum relatione, et unitatem sub relatione. II, 207, a.

Utrum persona significet directe et in recto relationem prout est subsistens? II, 212, a, circa finem, b-213, b.

Relatio ut subsistens, in divinis, quid? II, 213, b.

Licet relatio ex natura relationis habeat constituere et distinguere in *esse* relativo divinas hypostases, non tamen ex natura relationis habet distinguere aut constituere illas in *esse* hypostatico subsistenti, seu personali. II, 216, b.

Utrum relatio, ut relatio est, repugnet constituere suppositum? II, 219, a, et inde-227, a, et inde.

Utrum relatio, in divinis, praesupponat suppositum constitutum? II, 219, b-228, a.

Utrum constitui per relationem repugnet divinae personae? II, 220, a et b-228, b, circa finem, et inde.

Utrum constitui per relationem originis repugnet Patri, in divinis? II, 220, b, circa finem, et inde-230, a, et inde.

Utrum constitui per relationem originis repugnet personae Filii, in divinis? II, 221, a, in fine, b-230, b, et inde.

Utrum relatio ut subsistens constituat suppositum? II, 222, a, et inde-233, a, et inde.

Utrum relatio, in quantum essentia, dei personae subsistentiam? II, 222, b-233, b, circa finem, et inde.

Personae constituuntur per relationes. Quis sensus? II, 224, a.

Relatio, ut relatio est, non constituit personam in divinis; immo sic est posterior processione et origine. II, 226, a et b.

Quomodo esse ad se repugnet relationi, vel non repugnet, et maxime in divinis? II, 227, a.

Relatio non solum dat esse ad aliud, etiam in creaturis. II, 227, b.

Relationes oppositae non possunt esse in eodem supposito in divinis, sicut possunt in creaturis; et quare? II, 228, b.

Persona in divinis terminat relationem ejus a quo procedit, per hoc quod absolute dicitur Deus. II, 228, b.

Per relationem refertur id in quo est relatio ut in supposito. II, 229, a.

Relatio, in divinis, sub diversis rationibus diversa constituit; et quid prius secundum intellectum? II, 230, a.

Relatio solum ut constitutiva potest includi in ratione termini productionis. II, 231, a.

Eadem relatio significatur per haec tria: scilicet Pater, paternitas, et generatio; sed diversimode. Et sic de Filio. II, 231, a.

Remota relatione, in divinis, non remanet hypostasis distincta. II, 231, b.

Relationibus divinis dat essentia divina subsistere. II, 231, a.

Relatio, in divinis, facit realem distinctionem hypostasum. II, 235, a.

Secundum intellectum, paternitas est prius relatio quam proprietas. II, 235, b.

Actio, in divinis, dicit divinam essentiam cum relatione reali vel rationis. II, 235, b, circa finem = III, 26, b, et inde-28, a-54, a, in fine.

Generare et generari, in divinis, potius habent modum relationum quam actionum et passionum. II, 236, a, circa finem-237, a-239, a, circa finem, b.

Origo non dicit respectum de genere relationis. II, 239, b.

Distinctio inter relationem, proprietatem et notionem, in divinis. II, 262, b, et inde.

Utrum relationes divinae sint nec finitae nec infinitae? II, 266, b-270, a.

Qualibet relatio divina est infinita secundum rem et formaliter. II, 270, a.

Implicit contradictionem, et est contra philosophiam, quod una relatio sit in duabus speciebus relationis. II, 279, b.

Aliqua relatio est verum ens reale extra animam. II, 282, a.

In illis tantum mutua relatio realis invenitur, in quibus ex utraque parte est eadem ratio ordinis unius ad alterum. II, 282, b-308, b.

Creatura refertur ad Deum relatione reali, sed non econtra. II, 283, b.

Utrum relationes dupli, et dimidii, etc., sint reales? et in quo sint sicut in subjecto? et an habeant partes? et quales? II, 285, a-285, b-295, a, circa finem-299, b-300, a-307, b, et inde.

Utrum relationes totius ad partes, et e converso, sint reales. II, 285, a, b, in fine-290, b-300, a.

Utrum relationes identitatis, similitudinis et aequalitatis sint extra animam? II, 285, b-299, b.

Utrum relationes producentis ad productum, ut paternitas et filio, et universaliter relationes secundi modi, sint reales? II, 286, a-300, a, circa finem, et inde.

Utrum dominium, et servitus, et huiusmodi, sint relationes extra animam? II, 286, b-301, a.

Utrum relationes tertii modi, ut scientiae ad scibile, et e converso, sint reales; seu extra animam? II, 286, b-301, b.

Quomodo relatio connectat extrema? II, 287, b-302, a.

Utrum nulla res extra animam, quae non est signum, sit relatio, vel ad aliquid? II, 288, a, et inde-303, b.

Utrum relatio sit entitas distincta ab absolutis entitatibus? II, 289, a, et inde-304, a et b.

Utrum relatio distinctionis sit realiter differens a suo fundamento, et ab eo distinguatur seipsa; et seipsa referatur ad aliud? II, 292, b, et inde-306, a.

Utrum relatio unionis formae ad materiam, et partium continui ad invicem, sit distincta a fundamento? II, 293, b, et inde-306, b.

Utrum relatio distantiae distinguatur a suo fundamento? II, 294, b, in fine, et inde-307, a, in fine, b.

Utrum relationes fundatae in numeris, ut dupli et dimidii,

- distinguantur a suis fundamentis? II, 295, a, in fine-307, b.
- Utrum relationes domini et servi distinguantur a suis fundamentis? II, 296, a-308, a.
- Relatio consequitur naturaliter positionem sibi fundamenti. II, 299, a.
- Relationis causa efficiens et formalis est fundamentum et terminus. II, 299, a in fine, b.
- Relatio totius continui homogenei ad partes, et e converso, non est realis; secus de heterogeneo et de discreto. II, 299, b-307, a.
- Quomodo sensus apprehendat vel non apprehendat relationes? II, 299, b.
- Relatio non proprie generatur, aut corrumpitur, sed desinit esse, dupliciter. II, 300, b = v, 134, b.
- In creaturis, inter producents et productum sunt alie relationes ab illis quae importantur per producere et produci; secus in divinis. II, 301, a.
- Ad relationem realem, quae? II, 301, b-314, b-325, b.
- Duplicem relationem habet scientia ad objectum. II, 301, b, circa finem.
- Relatio realis potest alicui de novo advenire, et ab eo etiam desinere, absque novitate absoluti, et sine ejus mutatione, sed tantum per mutationem termini correlativi. II, 302, a, b, et inde-305, a-306, a = vi, 82, a-91, a et b.
- Relatio realiter substantiae adveniens, postremum et imperfectissimum esse habet; propter quod est secundum aliquid etiam debilius tempore. II, 302, b-348, a.
- Relatio non facit compositionem cum eo in quo est. II, 302, b, in fine, et inde.
- Quomodo relatio dicatur assistens, vel media inter duos terminos? II, 303, a et b.
- Relatio rationis nullibi est subjective, sed est solum in intellectu. II, 303, b-317, a, in fine, b.
- Licet de relatione in abstracto praedicentur quaedam absoluta, puta ens, entitas, essentia, et huiusmodi, non tamen sequitur quod sit quid absolutum. II, 304, a.
- Identitas numeralis, est relatio rationis: specifica vero, atque generica, est relatio realis. II, 305, a, circa finem.
- Inter materiam et formam cadit relatio realis media, quae dicitur unio. II, 306, b = iv, 103, b.
- Relatio distantiae localis acquiritur in instanti. II, 307, a, in fine, b.
- Aliam et aliam relationem distantiae habet semper corpus quod movetur ad corpus quiescens, a quo elongatur, vel cui appropinquat. II, 307, b.
- Deus non potest transferre relationem de subjecto in subiectum. II, 308, a, in fine.
- Creans, Dominus, et huiusmodi, dicta de Deo, nullam ponunt in eo relationem realem, sed sunt relativa secundum rationem tantum. II, 309, b.
- Aliquae sunt relationes non reales, nec extra intellectum, sed rationis, et in intellectu. II, 310, b.
- Relatio rationis duplex, secundum quod duobus modis consistit in ordine intellectuum. II, 310, b = vi, 312, a.
- Relationes rationis sunt in quadruplici differentia. II, 311, a = vi, 92, a.
- Deus refertur ad creaturas relatione secundum rationem; et talium relationum quaedam sunt in Deo ex tempore, et quaedam ab aeterno. II, 312, a-313, a.
- Utrum entis ad non ens, et e converso, sit relatio realis? II, 313, b, et inde-316, a, et inde.
- Aliud est relationem, seu respectum, alicui convenire realiter, et aliud esse rem seu respectum realem. II, 316, b.
- In relativis tertii modi non est mutua relatio realis. II, 316, b.
- Terminus relationis realis est quid absolutum. II, 317, a.
- Dei ad creaturas esse relationem rationis ex tempore, potest intelligi multipliciter. II, 317, b, in fine.
- Aequalitas ponit in creaturis relationem realem, sed in Deo ponit relationem secundum rationem. II, 318, b.
- Utrum similitudo et aequalitas sint relationes reales? II, 320, a-324, a, et inde.
- Relatio super quid fundetur, secundum quamlibet speciem relationis? II, 323, a, in fine, b.
- Relationes oppositae in divinis fundantur super actus notionales distinctos. II, 325, b.
- Quae relatio supponat fundamenta distincta, et quae non? II, 325, b, circa finem.
- Utrum relatio habeat suum esse a fundamento? II, 341, a-344, b, et inde.
- Relationes personales, in divinis, distinguuntur realiter seipsis. II, 342, b, in fine.
- Relatio, in divinis, comparata ad essentiam, est ratio. Quis sensus? II, 344, a.
- Non similiter esse habent differentiae in genere sicut divinae relationes in essentia. II, 344, b.
- Relationes non praedicantur de Deo secundum substantiam, nec secundum accidens. Quis sensus? II, 344, b.
- Relatio, secundum rationem sui generis, non est quid subsistens, seu inherens. II, 344, b, circa finem = vi, 261, b, et inde.
- Essentia et relatio, in divinis, non sunt idem ex natura rei adequate et convertibiliter. II, 345, b.
- Propter istam inconvertibilitatem, non infringitur ars syllogistica, nec sequitur quod essentia excedat relationem, aut sit major ea. II, 346, b-347, a et b.
- Creatura futura, vel praeterita, quomodo referatur ad Deum reali relatione praesentialitatis? II, 428, a-429, b.
- Non omnis relatio equiparantia est realis ex utroque extremo. II, 428, b.
- Utrum praesentialitas sit relatio positiva? II, 436, b, et inde.
- Deus non posset facere relationem subsistere sine fundamento et termino. II, 555, a.
- Creatio passiva non refertur ad Deum relatione reali. III, 27, a.
- Quomodo relatio creationis passivae sit prior et posterior creaturae, seu subjecto suo? III, 57, a.
- Relatio aliud habet inquantum relatio, et aliud inquantum accidens. III, 60, a.
- Relatio importata in ratione actionis est subjective in agente. III, 60, b.
- Potest esse relatio realis inter subjectum et actum suum. IV, 225, a.
- Triplex relatio intervenit in composito ex voluntate et volitione finis. IV, 225, b.
- Falsum est quod sola actio et passio praedicamentalis fundent relationem. IV, 225, b.
- Omne ens rationis est relatio aut negatio. IV, 379, b.
- Fundamentum relationis, quod, et quotuplex? v, 53, a = VII, 46, b.
- Utrum unio naturae humanae ad Verbum sit relatio? v, 54, b, et inde-57, b, et inde.
- Utrum unio in Christo sit relatio consequens conjunctionem naturae humanae ad Verbum? v, 56, a-61, a = vi, 172, a.
- Licet Christus non referatur ad Matrem aliqua reali filiatione, refertur tamen ad ipsam aliqua alia reali relatione. v, 125, b.
- Unde relatio habeat suam realitatem? v, 126, a-133, a et inde = vi, 175, b.
- Non est idem esse fundamentum relationis et esse subiectum. v, 132, b.
- Non ex eodem habet relatio rationem sui generis, vel speciei, et suam realitatem. v, 134, a.
- Non est mens S. Thomae quod virtus sit pura relatio. v, 300, b.
- Triplex relatio importatur per characterem sacramentalem. vi, 78, b.

Nulla relatio realis potest fundari super aliam relationem. vi, 92, a.

Super quam relationem fundantur *quando, ubi, positio et habitus*? vi, 93, b, circa finem-94. a.

Potestas ministrorum Ecclesiae non est pura relatio. vi, 95, b.

Ex pactione humana non insurgit nisi relatio rationis. vi, 105, a.

Est natura relationis ut in aliis rerum generibus causam habeat; et ad motum de necessitate consequitur aliqua relatio. vi, 172, a.

Nulla relatio realis potest, quacumque virtute, separata remanere a quolibet absoluto. vi, 261, a.

Utrum sit relatio realis illud quo quis formaliter dicitur peccator, transeunte actu? vi, 299, b-313, b.

Aliquæ relationes rationis habent realem causam in eo quod refertur. vi, 312, b.

Matrimonium, quantum ad illud quod est res et sacramentum, essentialiter est quædam relatio de genere conjunctionis. vi, 488, a-503, b, in fine.

Utrum matrimonium sit relatio realis? vi, 492, a, in fine-503, b.

RELATIVUM

Relativum, in divinis, multipliciter. i, 255, a.

Aliquid concipi relative, contingit dupliciter. i, 266, a.

Relativum secundum rationem dicitur aliquid dupliciter. i, 266, b.

Relativa proprietas est vere et secundum rem in essentia et in persona, sed diversimode. ii, 32, a-277, a-338, b.

Utrum aliquibus relativis aut absolutis proprietatibus constituentur personæ divinæ? ii, 217, a, circa finem, b-223, a, et inde.

Per rem relativam, conceptam tamen per modum absoluti, persona constituitur in divinis. ii, 226, b.

Utrum omne relativum sit relativum formaliter per relationem sibi inherentem et distinctam ab eo? ii, 290, a, et inde-304, b, et inde.

Multa sunt non relativa extra animam, quorum tamen ratio est relativa. ii, 316, a et b.

In relativis tertii modi estne relatio mutua? ii, 316, b, et inde.

Relativa proprietas est idem realiter ac essentia divina; differt tamen ab ea ratione. ii, 336, b-337, a, in fine, b.

Relativa proprietas est idem realiter quod persona. ii, 337, a.

Omne relativum non solum habet relationem, sed etiam aliquam essentiam absolutam. ii, 345, b.

Bonum, perfectio et perfectibile sunt relativa secundum dici. iv, 384, b.

Unum relativum terminat totaliter dependentiam sui correlativi intensive, et non semper extensive. v, 8, a.

Falsum est quod Filius producat solum in *esse* relativo. v, 73, b.

Relativa dicuntur quorum *esse* est ad aliud se habere. Quis sensus? v, 133, b, in fine, et inde.

Utrum aliquod accidens relativum possit per se esse sine subiecto? vi, 254, b-261, a.

RELIGIO

Aliquis, post sponsalia iuramento firmata, potest ingredi religionem. vi, 514, a.

Utrum in voto solemnii religionis Papa sic dispensare possit, quod monachus, manens monachus, uxoretur? vi, 522, a et inde-537, a et b.

Triplex votum, scilicet paupertatis, continentiae, et obedientiae, congrue religioni aptatur. vi, 535, a, circa finem.

Qui religionem proficitur, Domino consecratur, per modum holocausti. vi, 535, b-536, a.

Religionis status tripliciter considerari potest. vi, 535, b.

Debitum continentiae non per accidens, sed per se, annexum est ei qui religioni consecratur. vi, 536, a.

Obligatio ad actus religionis estne essentialis ipsi religioni? vi, 536, b, et inde.

Una religio quomodo differt essentialiter ab alia? vi, 538, a.

REMOVENS

Removens prohibens movet per accidens, ut sic. iii, 398, a.

REPARATIO

Deus non potest eadem numero reparare successiva, si in nihilum redigantur; permanentia autem omnia reparare potest. iii, 248, a=vi, 449, a=vi, 1, b.

Non omnia accidentia consequentia animam possunt per eam reparari. iv, 76, a-77, a.

Vita spiritualis amissa per peccatum mortale non potest reparari per aliquod principium intrinsecum, sed solum per extrinsecum. iv, 488, a.

Nullum corruptum potest per agens naturale idem numero reparari. vii, 1, b.

Ex reparatione motus corrupti in identitate numerali, quæ contradictiones sequuntur? vii, 10, b-25, a-26, a.

Humanitas eadem numero, in resurrectione, reparabitur in singulis. vii, 27, a.

REPRÆSENTATIO

Ratio vestigii consistit in hoc quod est repræsentatio causæ, vel causalitatis, quantum ad solam causalitatem, absque representatione formæ. i, 173, a.

Utrum verbum sit forma repræsentativa objecti principalis? ii, 249, b-257, b, in fine, et inde.

Species quæ imprimitur in intellectu, repræsentat universale; non tamen repræsentat ipsam universalitatem, neque ea quæ accidunt naturæ. ii, 253, a-362, a=iii, 298, a-319, b.

Cur species intelligibilis nostri intellectus non repræsentat singulare, quod tamen repræsentat species intelligibilis intellectus divini et angelici? ii, 389, a=iii, 317, b-320, a.

Idea, quantum ad aliquid, repræsentat res naturaliter; quantum vero ad aliquid, repræsentat voluntarie. ii, 418, b, in fine, et inde-464, a.

Divina essentia non repræsentat distincte creaturas ex parte repræsentantis, sed ex parte repræsentabilis. ii, 421, a=vi, 251, a.

Repræsentare distincte et proprie, quid? ii, 421, b, circa finem.

Aliter repræsentat rosam species ejus in intellectu nostro, et aliter idea ejus in Deo. ii, 462, a.

Nil prohibet quin idea, quæ in divino intellectu abstrahit ab omni situ et successionem, repræsentet situm et successionem. ii, 463, a.

Utrum debeat quæri repræsentativum, per quod angelus intelligat? iii, 266, b-305, a.

Species in intellectu angelico repræsentat non solum naturam universalem, sed etiam individuum, ac omnia quæ tam naturæ accidunt quam omnibus individuis ejus; et est quodammodo infinita in repræsentando. iii, 315, a et b-317, a.

Modus repræsentandi, quomodo sequitur modum essendi? iii, 317, b.

Tanta est præcise apparentia objectiva in *esse* objectivo, quanta est species intelligibilis in *esse* repræsentativo. Quis sensus? v, 189, b.

Quædam conceptio animæ est repræsentativa tantum. vi, 157, b.

Species intelligibiles non sufficienter repræsentant intellectui humano quidditatem differentem secundum genus in modo essendi a natura cognoscitiva. vii, 205, a.

Verbum quandoque repræsentat expressius objectum quam species intelligibilis. vii, 232, a.

Utrum divina essentia repræsentet naturaliter et ex necessitate res creatas et creabiles, quantum ad id quod sunt? vii, 240, a-253, b, et inde.

Divina essentia, ut essentia est, non repræsentat distincte creaturas. Quis sensus? vii, 243, b-246, b-247, b-251, b.

REPROBATIO

Reprobatio est præscientia iniquitatis, cum voluntate permittendi casum in culpam et inferendi damnationem pro culpa. ii, 475, a, in fine.

Reprobatio aliter se habet ad malum reprobati in causando, quam prædestinatio ad bonum prædestinati. ii, 475, b.

Cur reprobus dicitur præscitus, non autem reprobatio præscientia? ii, 475, b, in fine-476, a.

Numerus reproborum est aliter certus ac numerus prædestinatorum. ii, 491, a et b.

Non obstante infallibilitate divinæ reprobationis, non est vanum conari ad salvationem. ii, 496, a, in fine.

Respectus quem dicit reprobatio, licet sit æternus, tamen potest non fuisse. ii, 497, a.

Utrum generalis causa cur Deus aliquos reprobet, sit ut appareat iustitia in reprobis? ii, 501, b, et inde-502, b, in fine, et inde.

Reprobatio aliter respicit punitionem, et aliter malitiam. ii, 503, b.

Quomodo Deus reprobet sine nota crudelitatis, et absque hoc quod delectetur in penis? ii, 504, a.

RES

Res non est proximum objectum assensus, ut assensus, sed ut cognitio; nec dicimus rei assentire, nisi prout est in cognitione. i, 53, a et b.

Ad rem per ipsum repræsentatam, tripliciter potest se habere conceptus animæ. i, 133, a.

Quælibet res creata, extra animam existens, potest dici vera triplici veritate. i, 179, b, et inde=ii, 159, a.

Super re fundatur ordo prædicamentalis, non nisi mediante intellectu. i, 353, a-354, a=iv, 89, a-90, a.

Res ad extra, et non solum voces, prædicantur, juxta mentem Aristotelis, Commentatoris, et Linconiensis. i, 408, a, et inde=ii, 303, b, circa finem.

In rebus non est veritas, nisi secundum quod comparantur ad intellectum. ii, 157, b.

Entitas rei, habens relationem conformitatis ad intellectum, dicitur esse ipsa veritas rei. Quis sensus? ii, 158, b-163, b.

Utrum res dicantur veræ ex conformitate ad intellectum divinum? ii, 159, a-161, b, et inde.

In rebus est prius tempore veritas, quam in nostro intellectu; sed ratio veritatis perfectius salvatur in intellectu quam in re extra, ut extra est. ii, 163, a, in fine, b.

Signum veritatis rei non est veritas intellectus; sed id in quo fundatur veritas intellectus, est signum ejus in quo fundatur veritas rei. ii, 163, b.

Communitas rei, quid? ii, 211, a-233, a.

Differentia inter hæc duo nomina: *ens* et *res*. ii, 277, a.

Nomen rei quomodo prædicetur singulariter, vel pluraliter, in divinis? Et non est simpliciter concedendum quod in eadem persona divina sint plures res. ii, 277, b-279, a.

De rebus, non vero de conceptibus, fit enuntiatio. ii, 393, a.

Ea quæ dicuntur de similitudine rei, possunt dici de re secundum esse quod habet in sua similitudine, et econtra. ii, 423, b.

Res intuitive ab angelo cognita non est causa totalis vel partialis notitiæ angelicæ, secus in cognitione humana, ubi res causat speciem. iii, 295, a.

Unde proveniat quod una res non possit esse sine alia? iv, 32, b.

Unde habeat res una quod possit fundare plures respectus? iv, 90, b.

Nomen rei dupliciter sumitur; et quomodo peccatum sit res? iv, 415, a.

In rebus sunt bonum et malum; in intellectu autem verum et falsum. Quis sensus? iv, 448, a.

Res sub conceptu est immediatum objectum intellectionis. v, 191, b.

Vox significat rem, mediante conceptu intellectus. v, 192, a.

Res sacramenti, in poenitentia et matrimonio, non dicitur univoce cum rebus aliorum sacramentorum. vi, 18, b-442, b.

Duplex est res sacramenti Eucharistiæ. vi, 149, a-382, b, circa finem.

In poenitentia, quid est res tantum, ac res et sacramentum simul? vi, 308, a-434, b-435, a et b, 442, b.

In poenitentia, quod est res et sacramentum simul, et quod est res tantum, possunt præcedere tempore quod est sacramentum tantum. vi, 443, a, in fine, b.

RESISTENTIA

In quo sensu intelligitur dictum Philosophi, quod omnis successio in motu sit propter resistantiam? iii, 388, a-406, a.

Resistentia motus, quæ et quoduplex? iii, 420, a et b.

Resistere peccato non est idem ac habere victoriam de eo. Et quoniam gratia requiratur ad resistendum tentationibus? iv, 313, a, b, et inde.

Resistentia tentationum sine gratia gratum faciente non est facilis, aut prompta, vel delectabilis. iv, 315, b.

Resistere tentationi dicitur dupliciter. v, 297, a.

RESPECTUS

De respectu quem in sua ratione bonum importat. i, 187, b, circa finem, et inde-401, b-402, a=iv, 379, a, et inde.

Aliquod nomen potest importare respectum dupliciter. i, 188, b-401, b=iv, 384, b=v, 301, a=vi, 90, b.

Tres respectus importat processio temporalis Spiritus Sancti. ii, 62, a, circa finem.

Respectus rationis non intrat constitutionem personæ, in divinis, licet consequatur formale constitutivum ejus. ii, 447, a, circa finem.

Veritas, prout est in intellectu, ultra aliquod absolutum, dicit respectum conformitatis ad rem intellectam. ii, 158, b.

Utrum ratio in qua consistit veritas, sit aliquis respectus? Dicitur essentiam cum respectu? ii, 160, b, in fine-161, a et b-164, a et b.

Quomodo perfectio simpliciter possit importare respectum rationis? ii, 164, a.

Multi sunt respectus rationis qui conveniunt rebus, nullo intellectu considerante. ii, 316, a.

Respectus rationis in aliquo multipliciter esse potest. ii, 317, b.

Utrum actus intelligendi dicat tantum respectum potentie ad objectum? ii, 355, b-364, b=iii, 258, b, in fine, et inde-280, b, et inde.

De respectibus inclusis in ratione ideæ. ii, 415, a-416, a, circa finem; b-422, b-423, a=vii, 247, b.

Pluralitas respectuum facit quod divina essentia sit plures ideæ. Et quomodo intelligenda est divisio idearum per respectus? ii, 421, a, circa finem, b.

De respectibus rationis quos persona divinæ possunt habere ad creaturas. iii, 148, b, et inde.

Quatuor prædicamenta extrema dicunt puros respectus. iii, 139, b, in fine, et inde-442, b, et inde.

Respectus commensurationis animæ ad corpus proprium, est de formali ratione non animæ in communi, sed hujus, in quantum hæc. Et unde habeat prædictus respectus quod sit indivisus in se, et distinctus ab aliis? iii, 249, a et b.

Utrum ubi sit essentialiter respectus? iii, 391, a-410, b, in fine, et inde.

Purus respectus, aut modus, non est terminus per se conversionis panis in corpus Christi. iv, 99, a et b=vi, 188, b, et inde-242, a.

Unum quod integratur ex materia et forma non est respectus. v, 25, a.

Licet aliqui respectus possint esse terminus motus realis, non tamen nisi prærequisito aliquo absoluto. v, 61, b.

Utrum virtus connotet respectum? v, 292, a-300, b, et inde.

Duplex genus respectuum. v, 308, b.

Respectus qui includitur in ratione formali objecti charitatis, estne respectus aptitudinalis, an actualis? v, 359, b-366, a.

Utrum sit respectus præsentia litas quam habet corpus Christi ad species sacramentales? vi, 166, a-171, b-246, b.

Estne respectus medius inter subjectum et accedens, et qualis? vi, 171, b, circa finem, et inde.

Respectus derelictus inter corpus Christi et species sacramentales potest reduci ad genus *ubi* vel *habitus*. vi, 172, b.

Respectum præsentia litatis ad species, non verò respectum contactus, habet quantitas corporis Christi in Eucharistia. vi, 172, b, in fine, et inde.

Meritum et reatus sunt respectus rationis tantum; qui tamen respectus non solum dependent ab intellectu, sed a re. vi, 310, a-312, b.

RESURRECTIO

Resurrectio non erit generatio. i, 251, a.

Resurrectio Christi contulit nobis ad salutem. iv, 97, a.

De modo quo resurrectio Christi operata est ad nostram salutem. iv, 485, a.

In resurrectione totus homo denuo a Christo assumptus est. Quis sensus? v, 273, a.

Post resurrectionem, poterunt beati intelligere, convertendo et non convertendo se ad phantasmata, prout eis placuerit. v, 383, a.

Post resurrectionem remanebant in patria virtutes morales et cardinales. v, 392, a.

Post resurrectionem erunt eadem potentie numero quæ fuerunt in via. v, 411, a, circa finem.

Quenam humiditas hominis reassumetur in resurrectione? vi, 191, b.

In resurrectione generali, convenienter renovabitur mundus. vi, 458, b.

Humanitas eadem numero in resurrectione reparabitur in singulis. vii, 27, a.

Resurrectio mortuorum non solum fide tenetur, sed etiam naturali ratione convincitur. vii, 29, b, in fine.

Licet resurrectio mortuorum sola divina virtute perficiatur, tamen angeli cooperabuntur ad aliquid præambulum resurrectioni. vii, 31, b.

In resurrectione erit aliquid quod fiet in instanti, et aliquid quod fiet in tempore. vii, 32, b.

Omnes homines resurgent simul et in eodem instanti. vii, 33, a.

Utrum resurrectio mortuorum, quantum ad organizationem corporum, fiet in instanti? vii, 36, a-49, b.

Utrum animatio et organizatio corporum, in resurrectione, fiant simul et in eodem instanti? vii, 36, b-50, a.

Ad veritatem resurrectionis requiritur quod anima reassumat idem corpus numero quod prius habuit. vii, 52, a.

Ad identitatem resurgentis requiritur quod habeat eandem materiam numero quam prius habuit. vii, 52, a, in fine.

Tempore resurrectionis, ad quem pertinebit materia carnis quæ fuit de veritate humane nature in diversis? vii, 60, a, et inde.

Potens est Deus de lapidibus istis suscitare filios Abrahæ (Matth. 3, v. 9). Quis sensus? vii, 61, a.

Post resurrectionem, corpora sanctorum erunt passibilia, passione communiter dicta, prout omnis receptio dicitur passio. vii, 62, a.

Utrum Christus resurrexerit ex clauso sepulchro? Et utrum hoc habeatur ex Sacra Scriptura? vii, 79, a et b-88, b-90, a et b.

Post resurrectionem, corpus humanum non est transmutabile de forma in formam. vii, 96, a.

SACERDOS

In triduo mortis Christus non desiit esse sacerdos. v, 285, a.

Sacerdos virtus instrumentalis, in sacramentis, est simpliciter major virtute verborum; e converso autem secundum quid. vi, 36, b, in fine.

Simplex sacerdos potest ex commissione solius Papæ confirmare. vi, 134, b.

Sacerdos, etiamsi sola verba consecrationis proferat, cum intentione consecrandi, conficit Eucharistiam. vi, 163, b.

Sacerdotes, in sua ordinatione, Episcopo concelebrant. Quare? vi, 286, a, circa finem, b.

Sacerdos potest absolvere et ligare penitentem, secundum proprium arbitrium divino instinctu regulatum; aliter non. vi, 395, b.

Utrum sacerdos habeat potestatem arbitrari? vi, 397, b, in fine, et inde-402, a.

Quoniam jure quilibet sacerdos potest absolvere quemlibet ab omni ligamine, in articulo mortis? vi, 400, a.

Ad rectum arbitrium sacerdotis penitentiam injungentis, quid requiratur? vi, 402, a et b.

Sacerdos debet celare peccata confessa sibi, et etiam alia dicta per quæ possent peccata confitentis deprehendi. vi, 424, b-425, a.

Utrum solum sacerdotium sit sacramentum, cæteri vero ordines sacramentalia? vi, 466, b, et inde-468, b-471, a, et inde-477, a et b.

In solo sacerdotio est tota plenitudo sacramenti ordinis. Quis sensus? vi, 472, b.

Sacerdotium, prout est ab aliis ordinibus distinctum, estne perfectum sacramentum? vi, 477, b.

Sacerdos est proprius minister omnium sacramentorum quæ sunt instituta principaliter ad purificationem peccatorum; et eadem est potestas sacerdotis, qua conficit, et qua absolvit. vi, 477, b, circa finem.

Episcopus dicitur summus sacerdos. Quare? vi, 483, b.

Quare episcopatus præsupponit sacerdotium? vi, 484, b, in fine, et inde.

Simplici sacerdoti non possunt committi a Papa omnia quæ pertinent ad Episcopum, sed quædam tantum. vi, 486, a, circa finem, b.

SACRAMENTALE, SACRAMENTUM

Passio Christi sortitur suum effectum in illis in quibus applicatur per fidem formatam et sacramenta. v, 261, b.

Sacramenta exiguntur ad deletionem peccatorum sicut instrumenta agentia. v, 268, b.

Virtus supernaturalis quæ est in sacramentis, estne tantummodo ordo ad aliquid? v, 301, a.

Diffinitio sacramenti quam ponit Magister, scilicet: *Sacramentum est invisibilis gratiæ visibilis forma, ita ut ejus imaginem gerat, et causa existat*, est bene assignata, et competens sacramentis novæ legis. vi, 1, b.

Diversa acceptio sacramenti. vi, 2, a.

Sacramenta novæ legis consistunt in rebus et verbis. vi, 2, a.

Sacramenta novæ legis sunt causa gratiæ, non solum ut causa *sine qua non*, sed etiam ut causa per quam. vi, 3, a-43, b-45, a-99, b.

Sacramenta novæ legis pertingunt ad gratiam sacramentalem effective; ad gratiam vero gratum facientem, solum dispositive. vi, 4, a-19, b, in fine-20, a.

In sacramentis novæ legis est aliqua virtus gratiæ causativa. vi, 4, a.

Sacramentum, quid, secundum Hugonem; et quid, secundum Augustinum? vi, 5, a-15, b-17, a-197, b.

Utrum dispositio ad gratiam aut ornatus dentur per sacramenta? vi, 5, b, et inde-19, a, et inde.

Utrum sacramenta pertingant ad characterem, vel dispositionem ad gratiam, vel ornatum, effective inducendum? vi, 6, a et inde-23, b, et inde.

Utrum sacramenta agant in instanti, et præsertim Eucharistia? vi, 6, b-25, a, in fine, b-26, a.

Utrum efficacia sacramentorum possit ita salvari sine characterem et ornatu sicut cum eis? vi, 9, a-30, a, et inde.

Utrum sit aliqua virtus spiritualis causativa gratiæ in sacramentis novæ legis? vi, 11, a, et inde-14, a, et inde-31, a, et inde-46, b, et inde.

Sacramenta non sunt primæ causæ gratiæ, sed tantum instrumentales. vi, 17, a-45, b-324, a.

Quædam sacramenta requirunt actum ejus qui sanctificatur, quantum ad substantiam sacramenti; quædam vero non. vi, 18, a.

Quomodo accipitur materiale elementum in diffinitione sacramenti? vi, 18, a-197, b.

In sacramento penitentia et matrimonii, non univoce dicitur res sacramenti cum rebus aliorum sacramentorum. vi, 18, b-442, b.

Verba non sunt univoce in omnibus sacramentis. vi, 18, b.

Qualis contactus materiæ requiritur in usu sacramentorum? vi, 20, b, et inde.

Non est nisi virtute sacramenti quod habet in proposito, quod contritus consequitur gratiam. vi, 22, a, circa finem.

Sacramenta directe ordinantur ad gratiam sacramentalem; et quid sit talis gratia, quantum ad singula sacramenta? vi, 22, b, in fine, et inde-74, b, et inde-76, a.

Sine sacramentali gratia potest esse gratia gratum faciens. vi, 23, a.

Quædam ratio sanctificationis competit omnibus sacramentis; quædam tantum quibusdam. vi, 23, b.

In ultimo instanti prolationis, verba sacramentalia attingunt effectum ad quem ordinantur. vi, 25, a, in fine, b, et inde.

Ultima syllaba verborum sacramentalium causat effectum, et non præcedentes. vi, 32, b, in fine, et inde-47, a.

In quo sit subjective virtus verborum sacramentalium? vi, 33, a-47, a.

Gratia est in sacramentis non complete, quantum ad quatuor. vi, 34, b.

Secundum quæ attenditur motus sacramentorum ad Deo ad gratiam? vi, 35, a.

Virtus spiritualis in sacramentis, est mere spiritualis, non per essentiam, quam per efficaciam. vi, 35, a.

Virtus sacramentalis est in singulis instrumentis sacramenti incomplete; in omnibus vero simul, complete. vi, 36, b-53, a, in fine-99, a-154, a.

Qualiter sit virtus sacramentalis in diversis pertinentibus ad singula sacramenta? vi, 37, a et b.

In materia non sanctificata virtus sacramentalis non reumnet post usum sacramenti. vi, 38, a.

Sacramenta novæ legis, in quo præminent sacramentis veteris legis? vi, 43, a et b-58, a et b.

Apostoli in sacramentis utebantur certa forma verborum. vi, 44, b.

Virtus sacramentorum causatur per passionem Christi, et per carnem, et per humanitatem, et per suppositum. vi, 45, b.

Non inconvenit dicere quod virtus sacramentalis sit in qualibet parte aquæ baptismi, et in qualibet syllaba verborum. vi, 47, a.

Virtus sacramenti consequens prolationem verborum non durat nisi per instans, sicut et quedam alia entia incomplete. vi, 48, a.

Institutio sacramentorum fuit conveniens. vi, 49, a.

Virtus sacramentalis, etiam si ageret de necessitate nature, non ageret in quodcumque indifferenter; multo minus cum agat aliquo modo ex electione. vi, 50, b.

Sacramenta veteris legis non conferebant gratiam ex aliqua virtute eis inherente, sicut faciunt sacramenta novæ legis. vi, 53, b.

Sacramenta novæ legis alium ordinem habent ad passionem Christi quam sacramenta veteris legis. vi, 53, b, et inde.

Quid operarentur sacramenta veteris legis, duplex opinio. vi, 54, a.

Utrum convenienter assignetur differentia inter sacramenta novæ legis et veteris legis per hoc quod est causare gratiam per virtutem inherenter et non per inherenter? vi, 55, b, et inde-57, b, et inde.

Quomodo erant utilia sacramenta veteris legis? vi, 58, a.

Sacramenta veteris legis, et alie ceremonie legales, cessaverunt; quoad vim obligandi, et quoad utilitatem eorum, in adventu Christi. vi, 65, a.

Sacramenta veteris legis non possunt observari pro nunc sine mortali. vi, 65, b.

Sacramenta veteris legis aliquando fuerunt salutifera, aliquando mortalia, aliquando mortifera. vi, 66, b-73, b.

Sacramenta novæ legis dupliciter sunt instituta: quantum ad documentum et exercitium, et quantum ad necessitatem et obligationem, et quantum ad primam, non omnia sunt instituta ante passionem Christi, sed magis necessaria, ut baptismus et penitentia; alia vero in passione Christi. vi, 66, b, circa finem, et inde.

Sacramenta novæ legis ex sua institutione conferunt gratiam alterius rationis a gratia donorum et virtutum. vi, 67, b.

Gratia sacramentorum quomodo distinguatur a gratia donorum et virtutum, et ad quæ utroque? vi, 74, b-75, a et b.

Convenienter ponuntur septem sacramenta; et eorum sufficientia. Ad quid singula ordinantur? vi, 74, b, circa finem, et inde-76, a et b-81, a et b-439, a et b.

Utrum gratia una specie, vel diversæ, profluat ex uno iterato sacramento? vi, 75, a.

Cur effectus proximus sacramentorum nominatur gratia sacramentalis? et quomodo se habet gratia sacramentalis ad gratiam gratum facientem? vi, 77, a, et inde.

Aliqua sacramenta novæ legis imprimunt characterem; sed non omnia, solum tria. vi, 78, a-81, a.

Sacramenta novæ legis ad duo ordinantur. vi, 79, b-81, a-439, a.

Susceptio sacramentorum, saltem in voto, necessaria est ad suscipiendum effectus eorum. vi, 94, b.

Potestas ministri sacramentorum non est pura relatio. vi, 95, b.

Episcopatus non est aliud sacramentum a simplici sacerdotio; et non est ordo, secundum quod ordo est sacramentum. vi, 95, b-478, b, et inde.

Falsum est ministrum sacramentorum nihil agere in animam recipientis sacramentum. vi, 96, a.

Quare virtus sacramentalis in verbis est transiens, in ministro vero permanens? vi, 99, a.

Virtus sacramentorum assimilatur virtuti quæ est in semine. vi, 105, a.

Virtus sacramentalis, in sacramento matrimonii, cadit sub dispositione prelatorum. vi, 105, b, circa finem.

Sacramentalis character dicitur signum et custodia. vi, 106, a.

Effectus per se sacramentorum æqualiter participatur a

suscipientibus illa; non autem effectus per accidens. vi, 126, b.

Quatuor modis potest quis dici fictus cum accedit ad aliquod sacramentum. vi, 129, a.

Circa sacramenta et sacramentalia a Christo instituta, potestne Papa aliquid immutare? vi, 135, b, et inde-137, a, circa finem, et inde.

Christus commisit hominibus respectu sacramentorum solummodo simplex ministerium, non vero potestatem excellentiæ; et hoc ne essent in Ecclesia diversa sacramenta, ex quibus divisio in Ecclesia oriretur. vi, 137, b-139, a.

In quibus consistat potestas excellentiæ, quam habuit Christus in sacramentis novæ legis? vi, 138, b, et inde-411, b.

Duplicem potestatem habuit Christus respectu sacramentorum: auctoritatis scilicet, et excellentiæ. vi, 139, a.

Quare ordinatio humani statuti est de necessitate sacramenti matrimonii potiusquam aliorum sacramentorum? vi, 140, b-490, b, et inde.

Sacramentum, quid, secundum nominis proprietatem? vi, 145, a-465, b-474, a.

Formæ sacramentorum significant effectum eorum. Quis sensus? vi, 161, b.

Res contentæ in sacramentis videntur a beatis. vi, 214, b, in fine, et inde.

Efficacia sacramentorum est ex tribus. vi, 288, b.

Non omne sacramentum dispensatur a ministris Ecclesiæ. vi, 351, b.

Non oportet quod omnis pars sacramenti sit aliquid sensibile sensu exteriori. vi, 352, b.

Sacramenta novæ legis tripliciter se habent ad sacramenta veteris legis. vi, 354, b.

Quodlibet sacramentum imprimit in anima vel characterem, vel aliquam dispositionem ad gratiam. vi, 377, b.

Accedere ad sacramentum cum fictione non est prohibitum præcepto Ecclesiæ, sed Christi. vi, 385, a, in fine.

Estne verum sacramentum quando quis confitetur sine contritione? vi, 386, a.

Sacramentalis absolutio tollit poenam aliter ac indulgentia. vi, 411, a.

Sacramenta novæ legis tria significant, inter quæ illud quod agitur in futuro sæculo. vi, 428, a.

Diversa sacramenta diversimode promovent suscipientes ad sanctitatem. vi, 434, b, et inde.

Utrum in omni sacramento imprimatur ornatus? vi, 436, b, circa finem-442, a, circa finem.

Varii effectus sacramentorum. vi, 438, a-439, a et b.

Gratia sacramentalis, quam instrumentaliter effective, primo et directe, sacramenta inducunt in animam, non est aliquis actus secundus; distinguitur etiam a virtutibus et donis. vi, 438, b-439, a.

Quomodo, inquantum est pars sacramenti, contritio causat remissionem peccatorum? vi, 441, a.

Ornatus in sacramentis est dispositio ad gratiam gratum facientem. vi, 442, a.

Ornatus non similiter imprimitur in omnibus sacramentis. vi, 442, a.

Sacramenta dupliciter operantur: et actu exhibita, et voto suscepta. vi, 443, a.

An sacramentum possit causare rem sacramenti, prout non est actu, sed tantum in voto? vi, 443, a, in fine, b.

Differentia inter sacramentum et sacramentale. vi, 452, b, in fine, et inde-464, b.

Gratiæ sacramentales uno modo sunt dispositiones ad gratiam gratum facientem; alio modo sunt ejus effectus. vi, 457, b.

Materia quorundam sacramentorum duplici sanctificatione sanctificatur. vi, 462, b.

Non quilibet contactus Christi dedit virtutem sacramentalem rei tactæ. vi, 463, a.

Qualis sit divisio sacramenti in sacramentum tantum, in

rem tantum, et in rem et sacramentum simul? vi, 465, b.

Utrum alii ordines a sacerdotio sint sacramenta, vel sacramentalia tantum? vi, 466, b, et inde-468, b-471, a, et inde-477, a et b.

Pars integralis sacramenti, quadrupliciter. vi, 475, b.

Sacramentorum quæ sunt instituta principaliter ad purificationem peccatorum, proprius minister est sacerdos. vi, 477, b, circa finem.

Non omnis benedictio, vel consecratio, quæ homini adhibetur, est sacramentum. vi, 478, a-484, a.

Omnia alia sacramenta ordinantur ad Eucharistiam sicut ad finem. vi, 484, a.

De ratione sacramenti novæ legis sunt tantum duo. vi, 494, b, in fine.

Ille quæ in sacramentis aguntur, inquantum ad sacramentum pertinent, sunt signa non naturalia, sed a Deo instituta. vi, 497, a.

Non est propter necessitatem sacramenti, quod baptismus possit dari a non sacerdote, sed quia ejus efficacia est solum ex materia et forma ejus. vi, 501, a.

Aliud est de solemnitate sacramenti, et aliud de solemnitate voti. vi, 536, a, circa finem.

SACRILEGIUM

Confitens cum complacentia peccati præteriti, vel cum proposito in futurum peccandi, committit peccatum quod potest reduci ad genus sacrilegii. vi, 382, b, et inde.

Quicumque Eucharistiam sumit cum peccato mortali, incurrit sacrilegium. vi, 383, a.

SACRUM

Aliquid potest esse sacrum dupliciter. vi, 153, a.

SANCTIFICATIO

Sanctificatio Beatæ Mariæ Virginis non potuit esse decenter ante infusionem animæ. v, 26, b.

Per sacramentum matrimonii confertur gratia ex sanctificatione. Quis sensus? vi, 16, b.

In sacramento ordinis est sanctificatio. vi, 16, b.

Sanctificatio duobus modis accipitur. vi, 23, b-81, b.

Qui in utero sanctificantur, debent tamen baptizari. vi, 74, a.

Non in sanctificatione alicujus materiæ exterioris, sed potius in sanctificatione personæ per materiam exteriorem, consistit sacramentum ordinis. vi, 154, b.

Duplici sanctificatione sanctificatur materia quorundam sacramentorum. vi, 462, b.

SANCTUM, SANCTUS

Utrum Deus sit in sanctis per gratiam, sicut objectum in operante? ii, 433, b-437, b.

Cur magis dicantur haberi corpora sanctorum dum habentur eorum cadavera, vel ossa, quam si ex eis haberetur vermis, vel ignis? iv, 92, b.

Sanctum dupliciter, vi, 145, a.

Sanctis non erit ad confusionem, sed ad gloriam, peccatorum revelatio in die ultimi judicii. vi, 428, a.

SANGUIS

Sanguis non est actu pars animalis, nec informatur anima. iv, 98, b=vi, 190, b, in fine, et inde.

Virtus sanguinis Christi quæ operatur in sacramento Eucharistiæ, ad tria ordinatur, quæ per verba consecrationis sanguinis sunt expressa. vi, 148, b.

Hæresis Durandi, quod sanguis Christi, in passione effusus, non fuerit unitus divinitati. vi, 235, a et b.

Sanguini Christi in Eucharistia potest aliquis liquor admisceri. vi, 277, a.

Quandonam desinat vel non desinat esse sanguis Christi in sacramento Eucharistiae, superinfuso alio liquore? vi, 290, b.

SAPIENTIA

Improprie dicitur sapientia generans. i, 263, b, circa finem. An perseveraverit sapientia in Salomone, dum peccaverit mortaliter? ii, 69, a, circa finem, b.

Pater omnia videt Sapientia genita, non tamen est sapiens Sapientia genita; Filius autem potest dici sapiens sapientia genita et ingenita. ii, 333, b, in fine-334, a.

Per suam sapientiam determinatur divina voluntas ad alia objecta a principali. ii, 589, a.

Inter facere aliquid sapienter, et facere stulte, est dare medium. iii, 372, a.

Sapientia dupliciter dicitur: scilicet ut virtus, et ut donum Spiritus Sancti. v, 322, b.

SATISFACTIO

Satisfactoria poena est aliquomodo voluntaria. iv, 421, b.

Nulla pura creatura potuit sufficienter satisfacere pro tota natura humana. v, 259, a.

Oportuit pro peccato totius naturae humanae fieri dignam satisfactionem. v, 259, a, in fine=vi, 325, a.

Aliqua satisfactio potest dici sufficiens duobus modis. v, 259, b=vi, 325, a.

De condignitate, sufficientia, infinitate et ultima efficientia satisfactionis Christi. v, 259, b, in fine-260, a et b-261, a, b, et inde.

Possumus Deo sufficienter satisfacere pro peccatis nostris, sed non sufficienter gratias agere pro beneficiis. v, 266, b.

Satisfactio ad materiam proximam sacramenti poenitentiae pertinet. vi, 295, a et b-300, b, et inde.

Purus homo non potest perfectissime satisfacere Deo, nisi in virtute meriti Christi. vi, 325, a.

Nullus homo potest satisfacere de uno peccato, non satisfaciendo de alio, sed illud retinendo. vi, 326, a.

Nullus, post remissionem peccati mortalis sibi factam per contritionem, noviter peccans mortaliter, potest in statu illo, extra charitatem, satisfacere pro peccatis sibi prius dimissis. vi, 326, b.

Satisfactio pro peccato, dupliciter. vi, 330, a et b.

Licet actio puri hominis ex gratia informante haberet efficaciam infinitam, non tamen esset perfecte satisfactoria. vi, 332, a.

Ad perfectam satisfactionem quatuor requiruntur. vi, 332, b, circa finem, et inde.

Quae satisfactio, vel poenitentia, facta in mortali, valeat; et ad quid? vi, 334, b, et inde-353, a.

Nullus existens in mortali peccato potest proprie Deo satisfacere. vi, 335, a, circa finem.

In inferno punitur homo pro peccato dimisso, pro quo non satisfecit in statu gratiae, ac si non fuisset dimissum. vi, 336, a.

Satisfactio est pars sacramenti poenitentiae. vi, 349, a, in fine, b-353, a.

Satisfactio et contritio sunt magis necessariae ad poenitentiam quam confessio et absolutio. Quis sensus? vi, 355, b.

De ratione satisfactionis est quod homo sit unitus Deo per charitatem. vi, 385, b.

Merita Christi et sanctorum possunt cedere in satisfactionem poenae quam debemus pro peccatis nostris, licet haec merita sint ad plenum praemiata. vi, 406, b.

Satisfactio quam homo pro alio facit, sibi quidem est meritoria, et non illi; sed illi est liberatoria, et non sibi. vi, 407, a.

Quanta debeat esse poena satisfactoria pro peccato in hac vita? vi, 408, b.

Condonatio poenae, cum plena satisfactione, fit in baptismo. vi, 409, b.

Cur, remota culpa, requiratur poena ad plenam satisfactionem spiritualem? vi, 413, a.

SCIENTIA

Licet omnis scientia requirat evidentiam et intellectum primorum suorum principiorum, non tamen omnis scientia requirit intellectum aut evidentiam suorum principiorum proximorum, praesertim scientia subalternata. i, 1, b.

Scientia subalternata, quantum est ex se, procedit ex principis creditis; subalternans vero scientia, necessario ex evidentibus et notis. i, 1, b-13, a.

Nulli scientiae subalternatur theologia naturalis; scientiae vero Dei et beatorum subalternatur theologia revelata. i, 2, a-6, b, et inde-13, b, in fine, et inde.

Theologia revelata, licet non sit scientia neque perfecte et proprie sicut theologia naturalis, est tamen scientia, inquantum continuatur scientiae Dei et beatorum. i, 2, b.

De comparatione certitudinis scientiae theologiae cum certitudine aliarum scientiarum. i, 3, a et b.

Eo modo quo est scientia, theologia est scientia non articulorum fidei, sed conclusionum quae sequuntur ex illis. i, 4, a.

Utrum scientia subalternans sit habitus principiorum respectu scientiae subalternatae? i, 5, b-11, b.

Quae sufficiant ad scientiam? i, 12, a.

Quae sit radix diversitatis inter scientiam, intellectum, fidem, opinionem et dubitationem? i, 13, a et b.

Scientia subalternans dicitur propter quid de principis subalternatae. Quis sensus? i, 15; b.

Auctoritas potest mediate generare scientiam. i, 16, a.

Scientia Dei et beatorum est causa essentialis theologiae viatorum. Quis sensus? i, 17, a.

Nulla scientia probat sua principia ex propriis a priori; declarat tamen a posteriori; et quomodo? i, 17, b, circa finem.

Scientia proprie speculativa differt a practica quantum ad finem, et quantum ad materiam: sic quod finis speculativae est consideratio veritatis, materia vero res opere scientis non operabilis; practicae autem finis est operatio, materia vero, seu objectum, est res ab huiusmodi scientiam habente operabilis. i, 20, a=ii, 403, a.

Scientia secundum quid speculativa non differt semper a practica, quantum ad materiam, vel objectum; immo aliquis potest habere scientiam speculativam de re operabili ab ipso; et sic de eodem habere scientiam secundum quid speculativam, et secundum quid practicam. i, 20, b=ii, 403, a.

Aliqua scientia potest dici speculativa tripliciter. i, 20, b=ii, 393, b.

Aliqua scientia quae non est actu simpliciter practica, potest fieri simpliciter et actu practica; quaedam vero non. i, 21, a.

Habitus scientificus non dicitur practicus, prout practicum dividitur contra speculativum, ab opere interiori, quod manet intra intellectum, sed ab opere exteriori, prout omne opus sequens electionem potest dici praxis. i, 22, a.

Non omnis habitus scientificus dicitur practicus, nec omnis cognitio meretur dici practica, ex quacumque relatione ad praxim; sed oportet quod sit proxima regula operis. i, 22, b.

Utrum scientia practica sit de re operabili absolute? i, 23, b, et inde-27, b, in fine, et inde.

Utrum logica sit scientia speculativa? i, 24, b-28, b, circa finem-29, a.

Utrum speculativum et practicum sint essentialia differentiae scientiae? i, 26, a-30, a et b.

Scientiæ naturales et scientia theologica aliter et aliter ordinantur ad beatitudinem. i, 32, a.

Licet habitus scientiæ sit una simplex qualitas, non constituta ex multis, prout habitum dicimus habilitatem ad utendum complete formis intelligibilibus; tamen habitus scientiæ, prout est immediatum principium actus intelligendi, non semper est qualitas simplex. i, 32, b.

Profectus scientiæ est duplex. i, 33, b.

Scientia, quomodo est augmentabilis, seu intensibilis? i, 33, b-40, a=ii, 97, b-99, a.

Habitus scientiæ, quid, secundum Avicennam? et quid magis senserit Sanctus Thomas? i, 34, a.

Distinctio secundum genus scientiarum speculatarum attendenda est penes divisionem secundum genus scibilis, in quantum est scibile; et similiter se habet de unitate scientiæ secundum genus, quia attenditur secundum unitatem generis scibilis. i, 35, a.

Scientiæ speculative distinguuntur secundum diversam abstractionem a materia et motu. i, 35, b.

De eadem materia sunt diversæ scientiæ propter diversa principia, et e contra, loquendo de principis primis non simpliciter, sed in aliquo genere scibilis, ut sic. i, 36, a.

Unitas specifica habitus scientifici attendenda est penes unitatem formalis rationis objecti quam primo et per se respicit: ita quod omnes habitus qui respiciunt idem objectum sub eadem ratione formali primo et adequate, sunt idem specie, sive illa ratio sit generalis (ut ratio entis mobilis), sive specialis (ut ratio mobilis ad locum). i, 36, b, in fine.

Scibile est unum genus, habens sub se differentias et species subalternas et specialissimas, secundum quarum distinctionem distinguuntur scientiæ, sive genere, sive specie. i, 37, b.

Habitus scientificus, ut dicit habilitatem, est idem, secundum essentiam, in principio et in fine cognitionis, respectu unius conclusionis, sicut respectu decem; secus est ut dicit collectionem specierum. i, 40, a.

Utrum in quacunque conclusionem potest habitus scientiæ perfectus, possit et imperfectus ejusdem rationis? i, 40, a et b-41, b-42, b.

In eadem scientia, eodem habitu cognoscitur conclusio prima et conclusio secunda, ut sequens ex prima; sed in subalternatione est alius habitus hujus et hujus; et quare? i, 43, a.

Habitus scientiæ est essentialiter ipsa species, licet in obliquo includat relationem ordinis et congruentiæ ad considerandum. Et qualis sit iste ordo? i, 43, b.

Idem, secundum diversas rationes objecti, et ut objectum est, et ut res est, refertur ad diversas scientias. i, 44, b.

Cur non omnia cognita lumine intellectus agentis pertineant ad eandem scientiam, sicut omnia cognita lumine divinæ revelationis? i, 45, a, in fine, b.

Objectum scientiæ nostræ est quid incomplexum ex parte rei, licet ex parte nostræ sit quid incomplexum per modum enuntiabilis. i, 46, a.

Subjectum scientiæ non est omnino idem quod objectum ejus. i, 46, b.

Aliquando objectum scientiæ accipitur pro subjecto, et e contra. i, 46, b.

Formalis ratio objectiva alicujus habitus scientifici non solum est illud ad quod primo terminatur actus talis habitus, sed potius illud quod est causa per se quod aliquod per talem actum attingatur. i, 46, b, in fine, et inde.

In objecto alicujus scientiæ, et etiam potentiæ, est tria considerare: scilicet formale, materiale, et accidentale. i, 47, a.

Objectum formale scientiæ duplex: scilicet *quo*, et *quod*. i, 47, b.

Ratio formalis objecti scientiæ tripliciter: scilicet ex parte scientis, ex parte scibilis ut res, et ex parte scibilis ut objectum. i, 47, b.

Formalis ratio subjectiva scientiæ ut *quod* tria requirit: scilicet universalitatem, principalitatem, et distinctionem. i, 48, a.

Unde aliquando dicatur objectum scientiæ, et unde subjectum? i, 48, b.

Scientia est de impossibilibus aliter se habere, seu de necessariis. Quis sensus? i, 51, b, circa finem=v, 99, a et b.

Scientia est de universalibus. Quis sensus? i, 53, b, in fine, et inde.

Ratio formalis objecti scientiæ potest dupliciter considerari. i, 58, a.

Ratio objecti ut res, sive ex parte scibilis, principaliter consideratur in scientia, et per illam probantur passionēs; non autem ratio objecti ut objectum est, et ex parte scientis. i, 59, a.

Scientia non considerat omnia quæ conveniunt objecto secundum rationem ejus formalem ex parte rei scitæ, sed ex parte scientis. i, 60, a.

Quomodo scientia possit haberi etiam singularium sine sensus adminiculo. i, 119, a et b.

Scientia est res scita. Quis sensus? i, 398, a, circa finem.

Utrum relatio scientiæ ad scibile sit realis? ii, 286, b-301, b.

Scientia habet duplicem relationem ad objectum. ii, 301, b.

De objecto divinæ scientiæ. ii, 371, a, et inde.

De conditionibus divinæ scientiæ. ii, 393, b, et inde.

Scientia, ut scientia, causam activam non dicit. ii, 396, b.

Utrum scientia operabilium, quoad eorum diffinitiones et prædicata universalis, sit speculativa; et non practica? ii, 400, b-402, b, in fine, et inde.

Utrum scientia dicatur universalis vel particularis ex ratione medii, et non potius ex ratione objecti? ii, 401, b-404, b.

Scientia moralis est speculativa quoad modum, et non quoad finem; et ideo est simpliciter practica. ii, 402, b, circa finem, et inde.

Non omnis scientia dependet ab omni suo objecto. ii, 405, b.

Scientia divina est prima radix contingentiæ in creaturis. ii, 410, b, in fine-411, a.

De scientia divina respectu futurorum contingentium. iii, 447, b, et inde.

De differentia inter scientiam et providentiam; et quomodo providentia pertineat ad scientiam? ii, 478, b, in fine-479, a, b, et inde.

Quantitas scientiæ, seu cognitionis, duplex. ii, 542, a=v, 231, b.

Habens majorem scientiam, habet et majorem conscientiam. Quis sensus? iv, 448, b.

Opinio Socratis, quod omnes virtutes sunt scientiæ. iv, 450, a=v, 427, b, et inde.

Præceptum non ligat nisi per scientiam, vel debitum scientiæ. iv, 451, b-452, b.

Unde dicatur scientia realis, vel rationalis? v, 97, b.

Utrum scientia naturalis sit de his quæ sunt in motu et materia? v, 98, b.

Scientia est de aliquo dupliciter, scilicet principaliter, et secundario; quo modo est etiam contingentium. v, 99, a et b.

Non potest anima Christi esse sciens formaliter scientia increata, tamquam in actu secundo. v, 174, a.

De triplici scientia animæ Christi: beata scilicet, infusa, et acquisita. v, 175, a.

Diversæ rationis sunt scientia infusa et scientia acquisita, in Christo; ac quæ et quot poterat anima ejus per unamquamque scientiam cognoscere? v, 206, a-207, b, et inde-223, b.

Nec in scientia beata, nec in scientia infusa profecit Christus; bene vero in scientia acquisita. v, 206, b.

Scientia naturalis beatorum potest augeri usque ad diem iudicii, et non ultra. v, 207, a.

Dignius est acquirere scientiam per sensibiles creaturas immediate, quam per hominis doctrinam. v, 207, b.

Scientia indita, in Christo, cooperabatur ad acquisitionem

scientia experimentalis; et si non fuisset in anima ejus alia scientia præter divinam, nihil cognovisset. v, 208, a. Per nullam scientiam anima Christi cognoscit omnia quæ Deus scit. v, 208, b, et inde-221, b.

Quæ infinitas competat per se scientiæ, et quæ per accideñs? v, 231, b, et inde.

Quomodo scientia dicatur minus vel magis virtus quam fides? v, 314, a.

Quare homo potest scire quasdam conclusiones unius scientiæ, et ignorare alias? v, 319, b.

De comparatione inter certitudinem scientiæ et certitudinem fidei. v, 322, b-327, a, et inde-335, b, et inde.

Scientia dicitur dupliciter: scilicet ut virtus, et ut donum Spiritus Sancti. v, 322, b.

Utrum scientia et opinio, quoad actus, simul esse possint in eodem, respectu ejusdem? v, 325, a, circa finem, et inde-332, b, in fine, et inde.

Utrum habitus scientiæ et opinionis simul esse possint in eodem, et de eadem conclusione? v, 326, a-335, b.

Quomodo scientia distinguatur ab opinione? v, 332, b-334, a.

Utrum scientia et fides possint esse de eodem, secundum idem, sive quoad actum, sive quoad habitum? v, 324, a, et inde-330, b, in fine, et inde.

In actibus et habitibus scientiæ habet locum distinctio de certiori quoad se et de certiori quoad nos. v, 336, b.

Utrum cum actu scientiæ possit stare habitus opinionis de eodem? v, 378, b-385, b.

Quomodo habitus et actus scientiæ destruentur in patria? v, 382, b, et inde.

Habitus idem, qui habet rationem fidei, potest, adveniēte demonstratione, habere rationem scientiæ. v, 385, a.

Scientia practica stat cum perversa electione. v, 427, b.

Habere scientiam contingit multipliciter. v, 427, b, in fine.

Scientiam contingit a passione superari. v, 428, a.

Cum quamvis scientia possit vel non possit stare peccatum? v, 429, b-433, a et b.

In scientiis non est conexio sicut in virtutibus moralibus. v, 439, a et b-442, a.

SCOTUS

Peccata in forma arguendi Scoti contra hoc quod voluntas necessario vult ultimum finem apprehensum sub ratione sua universali. i, 112, a.

Quomodo intelligatur ista maxima Scoti: *Quocumque formaliter aliquid constituitur in esse, eodem distinguitur distinctione conveniente tali entitate?* ii, 22, b-27, b, circa finem-28, b.

Magnum inconveniens ad quod deducitur Scotus: quod aliqua parva albedo posset tantum intendi, quod esset perfectior angelo. ii, 416, a, circa finem-430, a.

Quod ponit Scotus, duos scilicet angelos solo numero differre sub eadem specie per hæcēitates, est impossibile. iii, 251, a.

Contraria fidei plurima, tam a Scoto dicta, quam quæ consequuntur ad varias Scoti opiniones. iv, 100, a=v, 254, b, circa finem-266, b=v, 192, a.

Scotus et Scotistæ ponunt rationem boni esse pure absolutam; quod non est ponendum. iv, 381, b, in fine, et inde-384, b, et inde-389, a.

Doctrina Scoti fuit occasio perversæ hæresis Wiclefistarum, et magnum ei fomentum præbuit. v, 103, b.

Scotus sibiipsi pluries contradicit. v, 223, a=v, 44, b.

Scotus non apprehendit mentem S. Thomæ dicentis quod ratio inferior, in Christo, considerata ut natura, nolebat passionem et mortem. v, 255, a.

Perversum consilium Scoti circa matrimonia contrahendum ab eo qui vovit absolute servare virginatatem. vi, 514, a.

SCRIPTURA

Quomodo in Sacra Scriptura tradatur theologia? i, 17, b.

Scriptura Sacra in sui famulatum assumit philosophiam tripliciter. i, 18, a.

Quomodo non sint valide responsiones ad auctoritates Sacrae Scripturæ pro conceptione Beate Virginis in originali? v, 40, a.

Utrum sit contra Sacram Scripturam ponere possibilitatem actus fidei cum actu visionis in patria, vel quod de facto sint simul? v, 379, a-386, a.

Sermo et scriptura recipiunt in expositione quandam virtutem intentionalem causativam conceptus; et quomodo? vi, 49, a, et inde.

SECRETUM

De obligatione servandi secretum confessionis; et quæ cadant sub hoc secreto? vi, 424, b-425, a-426, a, et inde-428, a, et inde.

Nullo modo tenetur subditus revelare secretum prælato præcipienti? vi, 432, a.

SEMEN

Virtus seminis est causa unionis animæ ad corpus. iv, 71, b.

Utrum virtus seminis causet dispositiones ad animam rationalem, non solum præcedentes, sed etiam concomitantes? iv, 74, b, et inde.

In quonam genere causæ, juxta Hervæum, semen causet dispositiones ordine nature consequentes animam? iv, 76, b.

Semen patris instrumentaliter causal peccatum originale in animam prolis. iv, 348, b, circa finem-349, b, et inde.

Magis per semen quam per carnem jam perfectam inficitur anima. iv, 350, b.

Utrum per semen infectum caro inficiatur peccato? iv, 352, b-355, b, et inde.

In semine et in carne patris, non autem in semine matris, aut in carne prolis, est virtus activa causaliva peccati originalis in anima; in semine tamen matris est aliquomodo, licet non active. iv, 355, b-356, b-357, a.

Quamvis semen non sit animatum, potest tamen instrumentaliter concurrere ad transfusionem peccati, sicut ad infusionem animæ. iv, 356, b.

SEMINALE, SEMINARIUM

Deus indidit materiæ rationes seminales. ii, 508, a.

Quid sint rationes seminales? ii, 517, b= iv, 413, a, in fine, et inde.

Aliquid potest dici seminarium alterius dupliciter. iv, 278, b, in fine.

SENSATIO

Non anima per se, sed conjunctum, est principium et subiectum sensationis. iv, 68, b.

Nulla sensatio exterior est sensatio sui; et nulla sensatio interior est primo et directe cognitio sui. v, 194, b.

Omnis sensatio perficit sensum quoad potentiam, sed non omnem quoad organum. vii, 104, a.

An, cessante motu cœli, necesse sit quod cessent sensationes aliorum sensuum a visu? vii, 108, a, et inde.

Ad sensationem per se non requiritur nisi immutatio spiritualis. Et quomodo requiratur naturalis; et ad quos sensus? vii, 111, a, b, et inde.

Sensatio quandoque sumitur pro actu primo, quandoque pro secundo. vii, 229, b.

SENSATUM

Esse sensatum, vel esse imaginabile, est medium per se et essentialiter, et non per comparisonem ad hoc vel illud subiectum, inter esse materiale et immateriale. III, 297, a.

SENSIBILE

Motus est sensibile commune, quoad suum formale, non autem quoad suum materiale. III, 66, a.
Indivisibilia quantitatis non sunt sensibilia. III, 138, a.
Intellectus possibilis est in potentia naturali solum ad omnia intelligibilia sensibilia; et ideo non habet in se naturam alicujus sensibilibus in actu. III, 222, a.
Ad veritatem sensibilibus doloris, quæ? v, 234, b-239, a.
Differentia inter sensibilia tactus et sensibilia aliorum sensuum. v, 240, a.
Convenientia vel inconvenientia sensibilibus ad suos sensus exteriores non percipitur nisi sensu interiori; posset tamen dici quod etiam sensu exteriori, aliquo modo. v, 241, a, b, et inde.
Sensibilia communia, propria, et per accidens, quomodo distinguantur? vi, 31, b-243, a.
Non oportet quod omne quod est pars sacramenti proprie dicta, sit aliquid sensibile sensu exteriori in se; sed sufficit quod sit sensibile, in se, vel in suo signo, vel effectu proximo, aut sensu interiori organico. vi, 352, b.
Sensibilia activa non potuissent naturaliter immutare corpora humana in statu innocentie. vii, 106, a.
Quare intensa sensibilia corrumpunt instrumenta sensuum? vii, 112, b, circa finem.
De sensibilibus aliorum sensuum a tactu, non habetur per se dolor, sed solum tristitia. Quare? vii, 113, a et b.
Excellentia alicujus sensibilibus excedit proportionem potentie sensitivæ, non solum de per accidens, sed etiam de per se. vii, 207, a.

SENSITIVUM

Utrum sensitivus appetitus differat a sensu? i, 202, b, circa finem-219, a.
Sensitiva virtus semper est in potentia proxima ad sentiendum. i, 208, b.
Sensitivum est in potentia ad intellectivum, in homine. Quis sensus? i, 360, a.
In viribus sensitivis relinquit charitatis actus aliquam impressionem. ii, 127, b, circa finem.
Sensitivum continet vegetativum aliter ac forma intensa continet formam remissam. ii, 129, a.
Potentia sensitivæ non remanent actualiter in anima separata; et ideo, licet doleat, non tamen dolore sensitivæ partis. ii, 366, b.
Continuatio mentis viribus sensitivis dupliciter fit. ii, 390, a.
Sensitivus appetitus, quid? iv, 459, b.
In parte sensitiva duplex est operatio. v, 192, b.
De parte sensitiva in quantum est subiectum virtutis moralis. v, 389, a-393, a, et inde-394, a-397, a, et inde-402, b.
Multa quæ pertinent ad partem sensitivam, requiruntur ad prudentiam. v, 434, b.
Cur potentia sensitiva, post immutationem ab excellenti sensibili, debilitatur? vii, 111, b-112, b, in fine.
Vires sensitivæ sunt potentie tantum actæ. vii, 211, b.

SENSUS, SENTIRE

Deficiente sensu aliquo, deficit scientia illius. Quis sensus? i, 119, b.
De differentia inter sensum et appetitum sensitivum. i, 202, b, circa finem-219, a.
Sensus aliter comparatur ad suas species quam intellectus ad suas. i, 208, a, circa finem.

Nomine sensus, duo possumus intelligere. i, 211, a.
Non quolibet sensum sequitur appetitus, sed solam æstimationem. i, 219, a.
Sensus terminatur non nisi ad res exteriores actu existentes. ii, 234, b, in fine.
Responsio ad octo experientias quibus videtur quod actus sensus terminetur ad rem actu non existentem. ii, 235, a.
Non oportet quod sensus per actum suum fabricet sibi obiectum. ii, 257, a, in fine.
Quomodo sensus apprehendat vel non apprehendat relationes? ii, 299, b.
Cur sensus egeat informatione speciei ad sentiendum? ii, 363, a.
Sensus non comparatur ad res quarum notitiam percipit, sicut patiens quod cooperatur agenti. ii, 363, a, circa finem.
Sensus non est locus specierum. ii, 363, b.
Non eodem modo abstrahitur similitudo quæ est in sensu a re sensibili, et similitudo quæ est in intellectu ab ipso phantasmate. ii, 389, b.
Utrum sit dare sensum agentem? iii, 324, a-326, b, circa finem, et inde.
Cur sensus interiores dicantur intuitivi, non autem interiores, aut intellectus? iv, 195, b.
Aliquam certitudinem habet sensus exterior, quam non habet sensus interior, aut intellectus. iv, 195, b.
Sensus communis percipit sensationes sensuum exteriorum. v, 194, a.
Quomodo dolor dicatur esse sensus? v, 240, b.
Sensus interior, quid potest cognoscere? v, 241, a.
Sensus hebetudo oritur ex gula. v, 432, b, in fine.
Quid demonstretur ad sensum? vi, 161, a.
Sensu corporali aliquid dupliciter sentitur. vi, 213, a.
Primum secundum sensum judicamus magis commune quam minus. vi, 243, a.
Sensu interiori cognosci possunt quidditas substantiæ materialis et ipsæ substantiæ particulares. vi, 243, b.
Utrum in sensibus possit esse immutatio spiritualis sine reali? Et quid sint, ac quomodo hæc immutationes ab invicem distinguantur? vii, 99, a-100, b-103, b-105, b-109, a-111, b-112, a-273, b.
Utrum organa sensuum damnatorum realiter calefiant? vii, 100, b-111, a.
Non omnis immutatio spiritualis, seu intentionalis, sensuum exteriorum, vel interiorum, est conveniens naturæ animalis. vii, 103, b.
Omnis sensatio perficit sensum quoad potentiam, sed non omnis quoad organum. vii, 104, a.
Organa sentiendi dupliciter immutantur a rebus quæ sunt extra animam. vii, 105, b.
Æstimationem mali non habet sensus exterior, nisi concurrente sensu interiori. vii, 107, a.
Ordo nobilitatis inter sensus exteriores. vii, 112, a.
Post intensam receptionem objecti excellentis in sensu, potest remanere aliqua species objecti, non autem ipsum reale obiectum in eo, nec secundum esse reale, ut faciat sensationem. vii, 112, a.
Secundum Philosophum et Commentatorem, sensus non recipit formam sui objecti univoce, sed tantum speciem, seu intentionem. vii, 112, b.
Sentire est quoddam pati. Quis sensus? vii, 113, a.
Proprium sensus est recipere fortiter sine materia. Quis sensus? vii, 273, a.
Abstractio a sensibus dupliciter contingit. vii, 276, a.

SEPARARE, SEPARATUM

De intellectione animæ separata: i, 137, b = ii, 368, a-392, b = vii, 259, b-269, a et b-270, b-271, a et b-272, a et b.
Non omnia realiter distincta possunt ab invicem realiter separari; et quæ non? i, 211, b, in fine, et inde-327, a.

Quæ sunt illa quæ separari non possunt per divinam potentiam? I, 218, b = III, 56, a = VI, 482, b.
 Utrum, per Dei potentiam, possit dari aliqua albedo separata? Et qualiter sic separata, esset individua? II, 532, a-536, b-537, a = III, 231, b = IV, 145, b-146, b.
 Accidens separatum, si esset, non ageret in subjectum suum, transmutando ipsum. II, 553, a.
 Quære, si modicum frigus separatum esset in maximo igne, non destrueretur ab illo? III, 111, b.
 In substantiis separatis quolibet multitudo est transcendens. III, 151, b.
 Utrum animæ separate distinguantur numero per habitudinem ad diversa corpora, seu per diversa esse quæ in corpore receperunt? III, 219, a-248, a et b.
 In formis separatis non est divisio suppositorum cum una specie; et tales separate forme seipsis individuuntur. III, 233, a.
 Deus non potest facere plures animas separatas a corporibus, quin habeant naturalem habitudinem ad hæc corpora. III, 252, b.
 Calor separatus haberet virtutem ad producendum omnes effectus caloris. IV, 18, b-19, a = V, 186, a.
 De separabilitate materiæ a forma. IV, 19, b.
 Esse existentie non potest separari ab essentia, etiam per Dei potentiam. IV, 150, b = V, 109, b, in fine.
 Quantitas separata ab omni subjecto, quomodo posset augeri? IV, 170, a.
 De eo quod potest vel non potest anima separata relate ad motum corporum. V, 281, b = VII, 279, b-280, a.
 Debeturne animæ separate locus vel situs? V, 282, a et b = VII, 281, a.
 Anima separata potest pati et affligi igne corporeo; et quomodo? V, 282, a = VII, 96, b.
 Intellectus animæ separate non ita se habet ad intelligibilia ut sunt in seipsis. VI, 216, b.
 Utrum Deus posset separare a subjecto omne accidens, quantumcunque modicæ entitatis? VI, 255, b, circa finem, et inde-259, b, et inde-266, b.
 Separata a subjecto, quantitas potest retinere eundem modum individuationis quem habet in subjecto. VI, 259, b.
 Relatio realis non potest separari a quolibet absoluto. VI, 261, a.
 Diversimode separant a Deo culpa et pœna; et separatio culpæ est pejor. VI, 366, b.

SIGNIFICARE, SIGNIFICATUM

Quid significant enuntiabile affirmativum et enuntiabile negativum? I, 56, a.
 Quid est significatum hujus propositionis, *Socrates est albus*, vel similis? I, 56, b.
 In qualibet propositione affirmativa vera, subjectum et prædicatum significant idem secundum rem aliquo modo, et diversum secundum rationem. I, 57, b.
 De significato nominis. I, 221, a, et inde = II, 176, a, et inde = VI, 495, a.
 Significare aliquid in potentia et implicite, quid? I, 236, b.
 Ad definiendum, quid oporteat significare? I, 346, a.
 Species significat unam naturam numero, sed diversam realiter in diversis suppositis. I, 349, a.
 Quatuor modi significandi in divinis. II, 184, b.
 De significato personæ. II, 209, a-210, a-212, a et b-213, a et b = VI, 495, b.
 Significare, dupliciter. II, 210, b = VI, 495, b.
 Significare per imperium voluntatis, et significare ex institutione, non sunt idem. III, 495, a.
 Nomen non semper significat id a quo imponitur. IV, 268, b, in fine.
 Quid voces significant immediate, et quid mediate? V, 492, a.

De eis quæ formæ sacramentorum et ipsa sacramenta significant. VI, 161, b-428, a-497, a.

SIGNUM

Imago Trinitatis in creaturis est perfecta in genere signi. I, 177, b.
 Veritas intellectus non est signum veritatis rei; sed id in quo fundatur veritas intellectus, est signum ejus in quo fundatur veritas rei. II, 163, b.
 Utrum signa quibus angeli loquendo manifestant suos conceptus, sint naturalia, vel ad placitum? III, 492, a-494, a.
 Signum in angelis, quid? III, 494, a.
 Signum, non proprie, sed communiter dictum, est in angelis. III, 495, a.
 Cur signum requiratur in locutione angeli ad angelum, non autem in locutione angeli ad Deum? III, 495, a.
 Licet signum et signatum distinguantur, quandoque tamen quæ dicuntur de uno, attribuuntur alteri. V, 140, b.
 Signum, quantum in se est, quid importat? VI, 42, b.
 Quale signum sit character sacramentalis; et cur debeatur magis fidei quam charitati habere tale signum? VI, 109, b-110, a.
 Signum sacramentale in pœnitentia, quid? VI, 307, b, in fine, et inde-434, b.
 Matrimonii sacramentum est signum rei contentæ, et rei non contentæ. VI, 496, b.
 Non omne signum rei sacræ est sacramentum, sed solum signum rei sacræ, ut est actu sacrans. VI, 497, a.

SIMILE, SIMILITUDO

Imago est perfecta similitudo, vestigium vero imperfecta. I, 175, b.
 Quæ unitas requiratur in natura specifica ad proxime fundandum similitudinem in specie? I, 351, b = V, 95, b.
 Quis modus similitudinis causet amorem amicitie? II, 39, b, et inde.
 Similitudo et æqualitas, in divinis, non sunt relationes a relationibus personalibus secundum rem distinctæ, sed bene secundum rationem vel intellectum. II, 153, b.
 Fundaturne similitudo supra forma substantiali? II, 154, a, circa finem-156, a, circa finem.
 Similitudo et æqualitas et identitas, in divinis, sola ratione differunt. II, 155, b.
 Non omnis similitudo fundata super essentiam est identitas secundum essentiam, nec e contra. II, 156, a.
 Similitudo, si stricte sumatur, non fundatur nisi super accidentia; large vero, etiam super id quod significatur per modum qualitatis. II, 156, b.
 Utrum similitudo non sit in rerum natura, nisi intellectus apprehendat? II, 284, a, et inde-298, b, et inde.
 Utrum similitudo sit aliqua entitas inhærens qualitati? II, 293, a, circa finem-306, a.
 Quæ sit causa effectiva similitudinis, vel cujuscunque relationis? II, 299, a, circa finem.
 Similitudo, licet supponat indivisionem, non est tamen indivisio essentialiter, sed habitudo positiva; et in quo fundatur indivisio quam supponit similitudo? II, 299, b.
 Utrum similitudo fundetur super unitate qualitatis? II, 319, a, in fine, et inde-322, b, et inde.
 Utrum similitudo sit relatio realis? II, 320, a et inde-324, a, et inde.
 Similitudo et æqualitas, in creaturis, supponunt unitatem specificam secundum commensurationem, et non unitatem numeralem illorum in quibus fundantur; quæ unitas non est secundum rem, sed secundum rationem. II, 322, b-324, b.
 Similitudo fundatur super natura specifica, non ut est hæc,

sed ut continet virtualiter unitatem specificam cum alia natura. II, 324, b.

Utrum essentia divina habeat rationem similitudinis et speciei in divino intellectu? II, 383, a-393, a, circa finem, et inde.

Utrum divina essentia sit similitudo omnium creaturarum secundum aliam et aliam perfectionem et rationem quam in se habeat? II, 413, a, et inde-419, b, in fine, et inde.

Ea quae dicuntur de similitudine rei, possunt dici de re secundum esse quod habet in sua similitudine, et e contra. II, 423, b.

Qualis similitudo inter cognoscens et cognitum exigatur? II, 463, a = III, 304, a = V, 188, a-189, b.

Quomodo agens participans aliquam naturam faciat sibi simile? III, 108, b.

Similitudo dupliciter. III, 304, a-306, b.

Appetere Dei similitudinem contingit dupliciter: bene videlicet, et male. III, 337, a.

Juxta quosdam philosophos, similitudo ad Deum in causando est finis motus caeli. III, 486, a.

Similitudo proprie dicta non est convenientia in genere, sed in specie specialissima. IV, 89, b.

In quibus attendatur similitudo posita per Apostolum (Roman. 5), quando dicit: *Sicut per unius inobedientiam*, etc.? IV, 337, a, circa finem-347, b.

In omni cognitione secundum similitudinem, modus cognoscendi est secundum convenientiam similitudinis ad illud cuius est similitudo. V, 189, b.

Actus praecedens habitum nunquam est similis actui ab habitu elicto. V, 296, a.

Per nullam similitudinem creatam, ipsam representantem, potest videri essentia divina. VII, 219, a-223, a, et inde-228, b, circa finem, et inde.

Per similitudines inferioris ordinis rerum nullo modo possunt superiora cognosci. Quis sensus? VII, 219, a, in fine-222, a-228, a, circa finem.

Defectus similitudinis perfectae contingit plurimis modis. VII, 219, b, in fine, et inde.

Quomodo intelligantur verba sanctorum, quando dicunt quod cognitio est similis rei cognitae? VII, 227, a, et inde.

Actus secundus est similitudo objecti, non quoad suam essentiam, sed quoad suum principium vel terminum. VII, 229, b.

SIMPLEX

Quare decem praedicamenta dicantur simplicia? I, 135, b.

Simplex, aut totaliter cognoscitur, aut totaliter ignoratur.

Quis sensus? I, 140, b = IV, 89, b, circa finem.

Formae accidentales sunt simplices. I, 343, b.

Non omne simplicius, est perfectius, nisi sit subsistens. I, 344, a.

Simplices qualitates, quomodo intenduntur? II, 96, b.

Quomodo simplex forma dici possit variari? II, 129, a.

Mensura est quid simplicius mensuratis. III, 194, a.

De processu naturae in generatione simplicium. IV, 72, b.

Essentia naturae compositae non est simplex, etiam secundum Philosophum. V, 22, b.

Simplicior est habitus virtutis moralis quam habitus corporis. V, 403, a.

Uni simplici qualitati habituali attribuitur ratio virtutis moralis. V, 404, a.

Relate ad quid significatio orationis sit simplex? VI, 157, b.

Differentia inter simplex et solemne, quoad votum. VI, 531, a, circa finem, et inde.

SIMPLICITER

Sicut simpliciter ad simpliciter, ita magis ad magis, et maxime ad maxime. Quis sensus? I, 202, a-218, b.

Esse in potentia simpliciter, potest dupliciter contingere. I, 325, b, et inde-329, b.

Numerus est unum simpliciter. II, 189, a-201, b, circa finem.

Equalitas est perfectio simpliciter. II, 326, a.

Simpliciter potest accipi dupliciter: absolute scilicet, et omnino, seu totaliter. IV, 93, a, circa finem = V, 278, a = VI, 186, b.

Quid est esse simpliciter, et esse secundum quid? IV, 114, b.

Non omne generari simpliciter, est fieri simpliciter. V, 154, b.

Secundum quid dicitur aliquid simpliciter ens? V, 157, b.

SINGULARE

Singularium potestne haberi scientia sine sensus adminiculo? I, 119, a et b.

Singulare concretum, de genere substantiae, includit accidentia non eodem modo quam concretum commune. I, 236, b.

Forma specularis, seu species intelligibilis, est singularis in existendo, sed universalis in representando; et ejus singularitas non repugnat suae intelligibilitati. II, 253, a = III, 298, a-319, b.

Singularis est, tam in essendo quam in representando, species immediate impressa ab objecto sensibili. II, 362, a.

Singularia cognoscit Deus, et ut distincta. II, 372, b-388, a.

Cognoscitne singulare intellectus noster; et quomodo? II, 379, b-389, a, circa finem, et inde.

Quare singulare non representatur per species intellectus nostri, bene vero per rationes ideales in Deo existentes? II, 389, a.

Singularis propositio de futuro potest habere duplicem causam veritatis; et quid sit ejus totale significatum? II, 470, a et b.

Singulare, in coordinatione praedicamenti substantiae, convenit cuicumque convenit per aliquid illius coordinationis praecise. Quis sensus? III, 235, a.

Singularis natura non est omnino eadem realiter ac natura universalis. III, 242, a.

De singularium cognitione quam habet angelus. III, 257, a et b-272, b, et inde-292, a-316, b-317, a, in fine, et inde-320, a = IV, 195, a.

Quereret quomodo singularia intelligantur ab angelo, estne vanum? et utrum primum cognitum ab intellectu sit singulare? III, 275, b-319, b.

Singulare, prout refertur ad potentiam cognoscitivam hominis, exigit potentiam diversam a potentia cognoscitiva universalis. Et quare? III, 317, b.

Cognitio rei singularis, inquantum hujusmodi, aliquam perfectionem addit ad cognitionem quidditatis. III, 318, b.

Licet aliquo modo singulare plus habeat de entitate quam universale, non tamen habet plus de intelligibilitate. III, 320, a, in fine.

Quomodo singularia et individua sunt ejusdem rationis? V, 100, a.

An duae singulares, habentes omnes condiciones contradictionis, excepta eadem intentione proferentis, sint contradictoriae? VI, 433, a et b.

De cognitione singularium quam habet anima separata. VII, 271, a et b-272, a.

SITUS

Licet idea quae est in intellectu divino abstrahat ab omni situ in essendo, nihil tamen prohibet quin representet situm. II, 463, a.

SITUS

Utrum locus sit formaliter situs, seu positio? iii, 128, b, et inde-140, a, in fine, b, et inde.
 Ubi est prior quam situs. iii, 141, a.
 Situs est duplex: unus qui ponitur in predicamento quantitatis, et alter qui est predicamentum. Et utrum primus sit de ratione vel differentia quantitatis? iii, 142, b = vii, 85, a et b-86, a et b.
 Per quid unus situs distinguatur ab alio? iii, 236, b.
 Situs confert ad individuationem. Et quomodo? iii, 242, a.
 Quamnam situm habet quantitas corporis Christi in Eucharistia? vi, 196, a, b, et inde = vii, 86, a et b.
 Situs qui quantitatem circumloquitur, est essentielle distinctivum dimensionum; non autem situs qui est predicamentum. vii, 94, a.

SOL

Quomodo in sole et in aere sit una lux secundum essentiam? i, 52, b.
 Modus quo sol et alia corpora caelestia agunt in ista inferiora. ii, 434, b.
 Si sol fuisset ab aeterno, in nullo instanti fluente et in nullo determinato situ fuisset primo creatus. iii, 21, a.
 Sol et homo generant hominem. Quis sensus? vi, 12, a.

SPECIES

Species intelligibilis dicitur habitus, non autem species visibilis. Et quare? i, 34, b = v, 298, b.
 Habitus scientiae est essentialiter ipsa species. i, 43, b.
 Quomodo in foris sit species? i, 52, b.
 Species, prout est pars vestigii, quid importat? i, 178, b-182, a et b.
 Species, modus et ordo, penes quae attenditur assignatio vestigii, non sunt idem inter se, nec cum illo cuius sunt. i, 181, b.
 Species intelligibilis est propinquissima objecto in representando, sed est ab eo remotissima in essendo. i, 207, a.
 Ad suas species aliter comparatur intellectus possibilis quam sensus. i, 208, a.
 Natura in abstracto significata non est species, neque genus. i, 234, a.
 Duorum individuorum, etiam ejusdem speciei, nunquam species in organis sensuum sunt ejusdem rationis. i, 297, a.
 Quicumque intellectus potest intelligere multa sub una specie, potest simul plura intelligere; quicumque vero per diversas species intelligit, non simul multa intelligit. i, 298, a.
 Sicut, addita vel subtracta unitate, variatur species numeri; ita, addita vel subtracta differentia substantiae, variatur species substantialis. i, 331, b = ii, 126, b.
 Non oportet ut diversarum specierum, quarum est idem genus, sit una essentia. i, 346, a, in fine.
 Species est aliquid unum simpliciter. i, 348, b.
 Species non significat unam naturam numero, sed diversam realiter in diversis suppositis. i, 349, a.
 In quo sensu natura, secundum quod est in intellectu, est species intelligibilis? i, 351, a.
 Ad proximè fundandam similitudinem in specie, quae unitas requiratur? i, 351, b = v, 95, b.
 Penes quae essentia speciei differat ab essentia generis? Et quid significet species? i, 357, b, et inde.
 Dictum Philosophi (de Praedicamentis, cap. 4), quod diversorum generum, et non subalternativum positorum, diversae sunt species et differentiae, salvaturne, si actio et passio non habeant per se genera, species et differentias? ii, 46, b, in fine, et inde-50, b, in fine, et inde.
 Aliquid potest dare speciem alicui quod non est ejusdem generis cum illo. ii, 51, a.

Dupliciter possumus considerare speciem in uno individuo. ii, 57, b, circa finem.

Formae quae recipiunt speciem ex se vel aliquo sui, non sunt intensibiles secundum se; et illae quae dant speciem participantibus eas, non sunt intensibiles secundum participationem subjecti. ii, 98, b.
 Quod dat speciem numero, est ultima unitas. ii, 180, a.
 Aequae species de genere substantiae includunt in sua definitione qualitatem et quantitatem. ii, 202, a.
 Differentia inter speciem intelligibilem et conceptionem intellectus. ii, 242, a-348, b = v, 185, a, in fine-192, b.
 Species in divinis potest accipi dupliciter. ii, 244, b.
 Quamvis aliquid sit species alterius, non tamen oportet quod semper, quando convertitur in speciem, convertatur in illud cuius est species. ii, 246, a.
 Species intelligibilis, in intellectu creato, est infinita in representando, seu secundum rationem suae speciei; non autem secundum esse. ii, 252, b, in fine, et inde.
 Species quae imprimatur in intellectu, est universalis in representando, ita quod representat universale; non autem in essendo, quia singularis est. ii, 253, a-362, a = iii, 298, a-319, b.
 In entibus quibus repugnat realitas, non est genus, nec species. ii, 281, b.
 Species quantitatis continue sumuntur penes numerum, et proportionaliter ad species numerorum. ii, 324, b.
 Utrum a specie intelligibili differat actus intelligendi? ii, 350, a-358, b = v, 187, b.
 Utrum species intelligibilis ponatur ut suppleat vicem objecti in ratione terminantis, aut in ratione formalis principii actus electivi? ii, 352, a et b-361, b.
 Utrum in intellectu tam humano quam angelico sit ponenda aliqua species praevia actui intelligendi? ii, 353, a, et inde-362, a, et inde = iii, 264, a, et inde-298, a, et inde.
 Intellectum diversis speciebus simul actuari est impossibile. ii, 358, b, in fine = iii, 304, b.
 Omnes species intelligibiles in intellectu nostro sunt ejusdem generis. ii, 359, a = v, 387, a = vii, 234, a.
 Quid est species esse in intellectu in habitu? ii, 359, a = iii, 304, b.
 Ad quid species intelligibilis in intellectu? ii, 361, a, in fine, b = iii, 305, a, in fine, b-308, a.
 Species immediate impressa ab objecto sensibili est singularis, tam in essendo quam in representando. ii, 362, a.
 Species objecti est prius natura praesens potentiae quam ipsum objectum. ii, 362, a.
 Species intelligibilis tripliciter est in intellectu. ii, 362, a, in fine, b.
 Usus specierum in intellectu dependet ex voluntate. ii, 362, b.
 Cur intellectus et sensus recipiunt speciem objecti, non vero voluntas? ii, 363, a.
 Intellectus est locus specierum; non sensus. ii, 363, b.
 Species intelligibilis concurret ad productionem actus intelligendi; differenter ab intellectu. ii, 364, a, circa finem.
 Anima separata non intelligit per species acceptas a rebus in statu separationis; bene vero per species quas accepit a rebus dum erat in corpore, et per species in ipsa separatione sibi divinitus infusas. ii, 368, a, circa finem-392, b = vii, 259, b.
 Non per aliam speciem quam per suam essentiam Deus intelligit et videt. ii, 369, b = iv, 190, b.
 Species visibilis, est primum quod videtur a visu. Quis sensus? ii, 373, b-374, b.
 Utrum essentia divina habeat rationem speciei in divino intellectu? ii, 383, a-393, a, circa finem, et inde.
 Omnes species numerorum Deus actualiter videt. ii, 385, b.
 Cur species intelligibilis intellectus nostri non representat singulare, quod tamen representat species intelligibilis

intellectus divini, et etiam angelici? II, 389, a = III, 317, b-320, a.

Eadem specie potest intellectus ferri directe in naturam communem, et indirecte in actum speciem, phantasma et singulare. II, 390, b.

Divina essentia est species intelligibilis divini intellectus, non obstante quod sit primo cognita. II, 404, a.

Species et genera non habent in Deo aliam ideam ab idea individui. II, 411, a.

Species rosæ, quæ est in intellectu humano, aliter representat rosam quam idea hujus rosæ in divino intellectu. II, 462, a.

Potesne Deus facere infinitas species meliores, et per consequens infinitos mundos specificè distinctos? II, 551, a-560, a.

Falsum est quod qualibet substantia spiritualis intelligat noviter recipiendo speciem intelligibilem ab objecto suo. III, 222, b.

Intellectus cum specie non facit unum per se, sicut facit materia cum forma. III, 225, a.

Sola genera et species de per se pertinent ad prædicamentum. III, 234, a.

Natura speciei aliter dividitur quam natura generis. III, 237, b, circa finem-238, a.

Species intelligibiles in intellectu angeli et in intellectu hominis non sunt ejusdem rationis. III, 246, a.

Angeli non omnia cognoscunt per essentias suas, sed per species connaturalis et concreatas. III, 255, a = IV, 495, a.

Species quibus intelligit angelus, non sunt acceptæ a rebus. III, 255, a = VII, 266, a, in fine.

Per eandem speciem, angeli intelligunt plures quidditates; et quanto angelus est superior, tanto per species pauciores et universaliores intelligit. III, 256, b.

Utrum sit ponenda aliqua species in potentiis sensitivis? III, 265, a, et inde-300, a et inde.

Utrum species intelligibilis nostri intellectus distinguatur realiter ab intellectione? III, 267, b, et inde-306, b, et inde.

Utrum per speciem naturæ universalis, angelus cognoscat omnia individua; et unica specie intelligat infinita? III, 272, a et b-315, a, et inde.

Species intelligibiles intellectus angelici consequuntur naturaliter naturam angelicam tanquam ejus accidentia propria. III, 291, a-293, b.

Non oportet quod species in angelo sint infinitæ. III, 292, a-298, b.

Quomodo species sensibilis, quæ scilicet est cum conditionibus materialibus, possit causare speciem in intellectu, sine talibus conditionibus? III, 298, a.

Species intelligibilis non sufficit ad intelligendum. III, 299, a.

Species gerit vicem objecti, ad ponendum potentiam in actu primo, seu ad faciendum ei esse objectum præsens; non autem semper ad terminandum actum secundum. III, 300, b.

Experimur in nobis esse species imaginarias et intellectuales. III, 302, b, et inde.

Species intelligibilis, et id cuius est species, sunt ejusdem rationis, licet differant secundum *esse*. III, 304, a, circa finem.

Nec sensitiva nec intellectiva potentia potest sine specie intueri objectum etiam præsens. III, 305, b.

Species intelligibilis non est perfectior actu intelligendi. III, 307, a.

Species intelligibilis diutius conservatur in intellectu quam actus intelligendi. III, 308, a.

Species intelligibilis est quasi forma; et non dependet ab objecto in *esse*, sed tantum in *fieri*. III, 309, a.

Species intellectus angelici non solum speciebus sed etiam generibus primo correspondere possunt. III, 309, b.

Impossibile est ponere aliquam speciem creatam perfecte representantem divinam essentiam. III, 312, a.

Species intellectus angelici est propria ratio plurium, sed non adequata alicui illorum. III, 313, a-314, a.

Nulla species intellectus nostri potest esse propria ratio plurium disparatorum. Quis sensus? III, 313, a.

Per unam speciem non potest angelus intelligere omnia a se intelligibilia. III, 314, b.

Species, in intellectu angelico, representant non solum naturam universalem, sed etiam individuum, et omnia quæ tum naturæ accidunt quam omnibus individuis ejus. III, 315, a.

Species intellectus angelici est quodammodo infinita in representando. III, 315, b-317, a.

Species, in intellectu angelico, licet determinetur ad certum numerum quidditatum, non tamen ad certum numerum individuorum. III, 317, a.

Species quæ imprimatur in intellectu, non representat universalitatem ipsam, vel alia quæ naturæ accidunt, sive secundum *esse* quod habet in intellectu, sive secundum *esse* quod habet in re. III, 319, b.

Species intelligibilis est in potentia activa phantasmatis, non autem in passiva. III, 326, a.

Utrum sit dare primum instans in quo species imaginativa agat in intellectum? III, 367, a-373, a.

Angeli possunt naturaliter videre species intelligibiles, non tamen usum earum in se; et quare? III, 464, a et b.

Ex una specie quam intellectus penes se habet, in diversas cogitationes prodit; et non omnia actu cogitamus, quorum species apud nos habemus. III, 472, b.

Eadem species intelligibilis, quæ est principium intelligendi rosam, est principium intelligendi reflexe intellectionem rosæ et speciem rosæ. III, 474, a.

Species intelligibilis duplex: impressa scilicet, et expressa. Et unde hæc, scilicet expressa, dicatur verbum? III, 491, a-503, a = VII, 232, a.

Omnis notitia est per speciem, nisi objectum sit forma intellectus. III, 496, b.

Non quidquid determinat sibi genus, determinat sibi speciem. IV, 30, b.

Similitudo proprie dicta est convenientia in specie specialissima. IV, 89, b.

Omnis cognitio de Deo habita per quancumque speciem est ænigmatica. IV, 193, b, in fine.

Non per speciem propriam, sed per speciem proprii habitus, intelliguntur privationes. IV, 448, b.

Species peccati quali circumstantia mutatur? IV, 496, b, in fine, et inde.

Sola divina essentia, inter substantias spirituales, potest esse species intelligibilis in intellectu alterius. V, 64, b, et inde = VII, 220, a et b.

Quid obicitur immediate intellectui: species, an res extrinseca? V, 177, a-190, b.

De ratione speciei intelligibilis nostri intellectus non est quod sit effecta ab intellectu, vel quod inhereat intellectui, vel se habeat ad ipsum ut actus ad potentiam, vel ut forma ad formatum in essendo. V, 185, b.

Diversa conditio diversarum formarum in hoc quod est esse vel posse esse speciem intelligibilem in intellectu. V, 186, a et b.

Non oportet quod species, quæ est ratio videndi, præcise et adequate sit tanta realiter quanta est apparentia objectiva. V, 189, a.

Species intelligibilis se habet ut *quo* intelligens intelligit, non autem ut *quod* directe aut primo. V, 191, b, et inde.

Species derelictæ ex clara Dei visione, quomodo representent? V, 196, b-228, b.

Naturale desiderium creaturæ rationalis est ad sciendum species et genera rerum, non autem singularia quæcumque. V, 221, b, in fine-222, a.

Ex quo determinatur quantum ad speciem, sive in *esse* naturæ, sive in *esse* moris, actus humanus? V, 294, a, circa finem, et inde.

A principiis diversarum specierum possunt procedere actus intensius et remissius in eadem specie. v, 299, b.

Utrum species sint materia Eucharistiae? vi, 149, a-153, b, et inde.

Sumere sub utraque specie Eucharistiam tenetur celebrans, non populus. Quare? vi, 156, a.

Non est inconveniens concedere quod corpus Christi contineat aliquomodo species sacramentales. vi, 161, a.

Utrum species sacramentales sint ratio formalis quod corpus Christi sit in sacramento Eucharistiae? vi, 167, b-174, a, circa finem-180, a.

Quisquam est respectus corporis Christi ad species sacramentales? vi, 172, b.

Cessantibus speciebus, desinit esse corpus Christi in sacramento. Quare? vi, 201, b.

Cognitio angeli per species concreatas non se extendit nisi ad naturalia. vi, 219, b.

Ultra sua speciem aliquid potest agere, non tamen virtute propria. vi, 251, b.

Utrum, corruptis speciebus, in sacramento Eucharistiae, adveniat nova materia, quae sit subjectum formae substantialis geniti ex his speciebus? vi, 259, a, circa finem-274, a, in fine, et inde.

Species, in Sacramento Eucharistiae, alio modo se habent ad posse generare quam ad posse corrumpere. vi, 271, a.

In speciebus sacramentalibus erat, in potentia obedientiali, materia geniti ex his speciebus. vi, 275, a.

Speciei partes pertinent per se ad naturam specificam. vi, 284, a.

Alia species objecti potest remanere in sensu post intensam receptionem objecti. vii, 112, a.

Species intelligibiles sufficienter non representant essentiam vel quidditatem differentem secundum genus in modo essendi a natura cognoscitiva. vii, 205, a.

Ex specie intelligibili et ex intellectu constituitur unum effectivum actus intelligendi. vii, 210, a, in fine.

Utrum sit ponenda aliqua species in potentiis cognoscitivis, quae sit distincta ab actibus talium potentialium? vii, 223, a, et inde-228, b, in fine, et inde.

Species influxus animis separatis non sunt ejusdem rationis ac species acquisite ab anima corpori juncta. vii, 269, a.

Per species influxas a deo, non autem per species abstractas a rebus quando erat conjuncta corpori, anima separata potest cognoscere singularia. Et quare? vii, 270, b-271, a, et b.

SPECIFICATIO

Quid est moveri quantum ad specificationem actus? i, 103, a.

A quonam objecto voluntas moveatur necessario quantum ad specificationem? i, 103, a, et inde = iv, 250, a = vii, 168, a-177, b, et inde.

Quid est primum principium motus potentialium animae, quantum ad specificationem actus? iv, 219, a.

Specificatur actus ab objecto, maxime in potentiis passivis. iv, 245, b, in fine.

Quilibet diligit se amore amicitiae necessario quoad specificationem actus. vii, 185, a.

SPECULATIO, SPECULATIVUM

De differentia speculativae scientiae a practica. i, 29, a et b = ii, 403, a.

De divisione intellectus in speculativum et practicum: et ratio hujus divisionis. i, 22, a = ii, 393, b.

Theologia estne speculativa, vel practica? i, 23, a.

Utrum logica sit scientia speculativa? i, 24, b-28, b, circa finem-29, a.

Non solum ad contemplationem vel speculationem pertinet ipsa veritatis speculatio, immo multi alii actus. i, 29, a.

Speculatio, quoad sui exercitium, si sub electione cadat, est praxis. i, 29, b.

De distinctione scientiarum speculativarum. i, 35, a et b.

Speculativa et practica est scientia Dei. ii, 393, b.

In mente divina, idea, sumpta pro ratione vel principio cognoscitivo, ad speculativam scientiam pertinere potest. ii, 410, a, circa finem, b.

In operatione intellectus speculativi consistit beatitudo. vii, 147, b.

SPECULUM

Non est Deus speculum rerum, sed potius res creatae sunt speculum Dei. Et quare? ii, 386, a.

Quomodo aliquid videatur in speculo? ii, 386, a = v, 188, b.

Cur dicantur cognosci in speculo ea quae sunt fidei? v, 339, a.

In quo sensu debet intelligi dictum Augustini (*de videndo Deum*, cap. 6), quod divina essentia est speculum voluntarium? vii, 239, a-251, b.

Rationes rerum non sunt in deo illo modo quo plures forme sunt in speculo. vii, 250, b-252, b.

SPES

Delectatio spei, quid: et quoniam gradum tenet inter delectationes? i, 74, a, circa finem = v, 239, a.

In quoniam fruibili ponitur spes? i, 81, a, in fine, b.

Nullus actus divinae voluntatis, secundum propriam rationem, dicitur spes. ii, 506, a.

Spes de divina misericordia non potest esse in diabolo. iii, 456, a.

Actus spei non est necessarius. v, 270, b.

Spes non est perfecta virtus sine charitate. v, 315, b, in fine, et inde.

Habitus spei statim tollitur per primum actum sibi contrarium. v, 319, a.

Spes est virtus. v, 338, a.

Spes differt a desiderio in duobus. v, 338, a, circa finem-345, b.

In objecto spei quatuor considerantur. v, 338, b.

Spes quasi habet duo objecta, vel respicit duo in suo objecto. v, 338, b-343, b-349, b.

Spes est virtus theologica. v, 339, a.

Spes est virtus distincta a fide et charitate. v, 339, a.

Utrum deus, vel potius beatitudo sit objectum spei? v, 339, b, in fine, et inde-342, a, et inde.

Utrum finitio sit de ratione objecti spei? v, 341, b-349, b, et inde.

Utrum spes sit alia virtus theologica a charitate? v, 341, b, in fine, et inde-352, a, et inde.

Spes est prior charitate ordine generationis, contra autem ordine perfectionis. v, 342, b.

Spes non est amor concupiscentiae, licet ad illam pertineat, et ab illo derivetur. v, 342, b-343, a.

Spes attingit Deum sicut regulam et mensuram, et sicut primam causam efficientem, et ultimum finem. v, 346, a.

Spes attingit Deum immediate ut objectum formale. v, 348, a.

Certitudo fidei et spei quadrupliciter differunt. v, 348, b.

Spes est solum in appetitu superiori, qui est voluntas. v, 348, b.

Licet objectum spei sit particularius quam objectum fidei, spes tamen non distinguitur essentialiter a fide sicut habitus de objecto particulari ab habitu de universali. v, 348, b, circa finem.

Spes in quo differat ab amore? v, 349, a.

Actus spei ex duplici credulitate vel estimatione procedit. v, 349, b.

Spes respicit aeternum et futurum. v, 349, b.

Spes potest esse media inter duo vitia. v, 351, b.
 Nomina aliarum passionum non ita convenienter ad virtutem transsumi possunt sicut nomen spei. v, 352, a.
 Quid sit de ratione spei? v, 352, a, circa finem.
 Charitas non potest esse primum et immediatum principium voluntatis ad sperandum. v, 353, a.
 Spes non perseverat in beatis sicut charitas. Et quare? v, 353, a-381, b-382, a-383, b-384, a.
 Cur spes sit habitus distinctus a charitate, cum nullus sit habitus distinctus ab amicitia, ad obtinendum arduum in vita politica? v, 353, a.
 Sine spe vite future quidam mortui se exposuerunt dupliciter. vii, 489, b.

SPIRARE, SPÍRATIO

Spirans, in divinis, habet potentiam spirandi. i, 270, b, circa finem.
 Potentia spirandi et potentia generandi non distinguuntur realiter in divinis. i, 282, a.
 Spirare est causa impossibilitatis generari cum spirari. Quis sensus? ii, 24, a.
 Cur spiratio potest stare cum paternitate et opposito ejus, filiatio vero non potest stare cum spirare et opposito ejus? ii, 24, a et b.
 Spiratio activa, quæ est in Filio, est prima ratio distinctionis inter Filium et Spiritum Sanctum. ii, 26, a.
 Eadem res est spiratio et filiatio; sed, ut filiatio, constituit Filium in esse personali; ut autem est spiratio, distinguit eum a Spiritu Sancto. ii, 28, a.
 Per spirationem activam Pater et Filius distinguuntur personaliter a Spiritu Sancto, non ut una persona ab alia, sed ut unus spirator ab uno spirato. ii, 28, a.
 Spiratio activa nullam personam divinam constituit. ii, 29, b.
 Licet Pater et Filius sint duo spirantes, non tamen duo spiratores. ii, 31, b, circa finem.
 Quomodo ad spirationem concurrunt concordia et unitas? ii, 39, a.
 Ratio spirationis passivæ non consistit in hoc quod est esse a duobus, licet per hoc differat a generatione passivæ. ii, 52, b, circa finem-53, a et b.
 Spirare est in Patre eadem res ac generare; differt tamen ratione. ii, 54, b.
 Licet spiratio et generatio non distinguantur realiter, non tamen una predicatur de alia. ii, 55, a.
 Utrum spirationi repugnet constituere personam, in divinis? ii, 221, b, in fine, et inde-231, b, et inde.
 Unde est quod spiratio activa magis est communicabilis in divinis quam paternitas, vel filiatio, vel processio? ii, 232, b.
 Utrum in actu spirandi includatur determinatio effectus sicut in actu diligendi? ii, 331, a-332, b, circa finem.
 Differentia inter spirare et diligere. ii, 332, b, in fine.

SPIRITUALE

In spiritualibus, unde sumatur genus? i, 308, a-332, a-333, a.
 Quodnam spirituale esse haberet corporeitas de genere substantiæ separata a corpore quod est trina dimensio? iv, 148, b.
 A spirituali causa potest effectus corporalis causari. iv, 350, a.
 Quid magnitudo in spiritualibus? iv, 363, b.
 Aliter in spiritualibus est esse in, et aliter in corporalibus. vi, 161, a.
 Spiritualis macula, quid? vi, 310, b, et inde-419, b.
 Spiritualis unctio quæ causatur per sacramentum extreme unctionis, quid? vi, 460, a.
 Immutatio sensuum tantummodo spiritualis in corporibus gloriosis erit. vii, 105, b, et inde.
 Spiritualis immutatio, quid? vii, 141, b-273, b.

SPIRITUS SANCTUS

Spiritus Sanctus non plus producitur voluntate, inquantum voluntas est, quam Filius; sed producitur a voluntate, id est, per actum voluntatis, ut naturalis est. i, 260, a et b.
 Spiritus Sanctus procedit naturaliter a Patre et Filio, non tamen per modum naturæ, sed per modum voluntatis. i, 260, b, in fine, et inde-ii, 11, b.
 Licet Spiritus Sanctus procedat naturaliter, cum hoc tamen procedit libere a Patre, non libertate excludente necessitatem, sed coactionem. i, 261, b.
 Spiritus Sanctus non est principium alicujus divinæ personæ. i, 301, a.
 Licet processio Spiritus Sancti sit viventis a vivente conjuncto secundum similitudinem naturæ, hoc tamen non habet ea ratione qua est processio per modum amoris. ii, 3, a, circa finem, b.
 Spiritus Sanctus procedit processione amoris et voluntatis. ii, 11, a.
 Processio Spiritus Sancti est ratio et exemplar liberalis processionis creaturarum a Deo. ii, 11, b.
 Utrum Spiritus Sanctus procedat ut amor, vel ut aliquid pertinens ad voluntatem? ii, 12, a, b, et inde-14, a, circa finem, et inde-15, b.
 Utrum Spiritus Sanctus procedat ut actus diligendi, et ut actus amoris, et non ut impressio rei amate in amantem? ii, 13, a et b-16, a et b.
 Spiritus Sanctus est flamma, vel ardor, vel incendium. Quis sensus? ii, 16, b.
 Spiritus Sanctus procedit a Filio, alias non distingueretur personaliter ab eo. ii, 17, a, et inde.
 Quenam sit prima ratio distinctionis inter Filium et Spiritum Sanctum? ii, 26, a, circa finem, b.
 Pater et Filius sunt unum principium Spiritus Sancti. ii, 31, a, circa finem.
 Ista, *Pater et Filius sunt idem principium Spiritus Sancti*, uno modo est concedenda, alio modo non. ii, 34, b.
 Spiritus Sanctus procedit a Patre et Filio, inquantum sunt unum, et inquantum sunt plures. ii, 35, a.
 Utrum Pater et Filius, ut concordēs in voluntate, spirent Spiritum Sanctum, et per consequens semper ut plures? ii, 36, b, et inde-39, b, et inde.
 Utrum, si Pater et Filius producerent Spiritum Sanctum ut concordēs, esset ante Spiritum Sanctum alius Spiritus Sanctus productus? ii, 37, a, in fine, et inde-42, a, et inde.
 Quomodo concurrunt concordia, unitas et unitas ad spirationem Spiritus Sancti? ii, 39, a.
 Filius est Spiritui Sancto ratio procedendi a Patre. ii, 41, a, circa finem.
 Actus voluntatis non est principium productivum, sed est ipsa productio amoris, seu Spiritus Sancti. ii, 42, a, in fine.
 Spiritus Sanctus, secundum modum nostrum intelligendi, prius est Spiritus amoris quam sit Spiritus amoris amicitie, vel quam sit nexus. ii, 42, b.
 Subjectum hujus, *Pater et Filius sunt unum principium Spiritus Sancti*, et similiter predicatum, supponunt confusæ. ii, 43, a et b.
 De distinctione processionis Filii et processionis Spiritus Sancti. ii, 45, a, b, et inde.
 Loquendo secundum quamdam similitudinem, Pater, Filius et Spiritus Sanctus distinguuntur sicut plura individua ejusdem speciei. ii, 57, b, circa finem.
 Spiritus Sanctus procedit temporaliter; et aliqua processio Spiritus Sancti est temporalis. ii, 58, b, in fine.
 Spiritus Sanctus est amor quo Pater amat Filium et creaturas. ii, 59, a.
 Processio temporalis Spiritus Sancti non est aliud ab ejus processione aeterna. ii, 59, a, in fine, b.
 Non tantum dona Spiritus Sancti procedunt in nos, sed etiam ipse Spiritus Sanctus. ii, 59, b.

Temporalis processio Spiritus Sancti attenditur tantum secundum dona gratiae gratum facientis. II, 60, a.

Temporalis processio Spiritus Sancti vel est proprietatis Spiritus Sancti, vel non distinguitur realiter ab ea. II, 60, b.

Utrum sit possibile dari Spiritum Sanctum homini, absque hoc quod ei detur aliquod donum creatum? II, 61, a, in fine-62, b-76, b, et inde-86, b.

Licet tota Trinitas sit in mente in ratione amati, solus tamen Spiritus Sanctus procedit in mentem in ratione amati. II, 61, b, in fine.

Qualis sit ordo inter emanationem aeternam Spiritus Sancti et illum modum quo per gratiam procedit in creaturas? II, 62, a.

Processio temporalis Spiritus Sancti importat tres respectus. II, 62, a, circa finem.

Per prius accipimus Spiritum Sanctum quam dona ejus uno modo, et e contra alio modo. II, 63, a.

Processio temporalis Spiritus Sancti claudit in se dationem. II, 63, a.

Spiritui Sancto minus proprie convenit mittere personam divinam. II, 66, b.

Missio Spiritus Sancti et missio Filii distinguuntur. II, 68, b.

Nunquam Spiritus Sanctus mittitur quin mittatur Filius, loquendo de missione invisibili; nec e contra. II, 69, a.

Amor, sumptus essentialiter, est quid commune tribus personis divinis, sed appropriatum Spiritui Sancto; secundum autem quod sumitur personaliter, est proprium Spiritus Sancti. II, 147, a.

Per hoc quod Spiritus Sanctus dicitur procedere ut impressio, non sequitur quin procedat ut amor. II, 147, a.

Datio activa Spiritus Sancti non opponitur dationi passiva ejus. II, 147, b.

Spiritus Sanctus est ratio quod Filius datur, et non e contra. II, 147, b.

Licet Spiritus Sanctus aequetur Patri et Filio, nullus tamen eorum aequatur Spiritui Sancto. II, 153, a.

Spiritus Sanctus, sicut non dicitur natus, ita nec imago. II, 245, b-260, b.

Ista propositio, *Pater et Filius diligunt se Spiritu Sancto*, est vera et propria. Et quis est ejus sensus? II, 326, b-327, a, et inde.

Pater diligit se Spiritu Sancto. II, 328, b.

Pater diligit creaturas Spiritu Sancto. II, 329, a.

Ista, *Spiritus Sanctus diligit se Spiritu Sancto*, uno modo est vera, alio modo non. II, 330, a.

Non sequitur, si Spiritus Sanctus habeat in se amorem essentialem et amorem subsistentem, quod ideo sit perfectior Patri aut Filio. II, 333, b.

In hac locutione, *Pater diligit se Spiritu Sancto*, estne denominatio agentis a sua actione? II, 336, a.

Spiritui Sancto appropriatur aliquantulum potentia creandi III, 87, b.

Quomodo intelligitur Spiritum Sanctum formasse corpus Christi in instanti? IV, 93, a.

Estne Christus Spiritus Sanctus illius per creationem, et adoptionem? V, 46, a, et inde-51, b, et inde.

Spiritus Sanctus dedit Beate Mariae Virgini potentiam concipiendi Christum. Quis sensus? V, 47, b.

De Spiritus Sancti donis: quid sint; utrum distinguantur a virtutibus, et remaneant in patria? V, 412, a, et inde.

Quomodo homo sit instrumentum Spiritus Sancti? V, 419, a.

Timor servilis secundum essentiam suam, est a Spiritu Sancto, non tamen donum Spiritus Sancti; conditio vero servilitatis non est a Spiritu Sancto. VI, 365, b.

SPONSALIA

Post sponsalia juramento firmata, potest quis religionem ingredi. VI, 514, a.

SUBALTERNATIO

Scientia subalternans, et subalternata, quid? I, 1, b, et inde.

Nulli scientie subalternatur theologia naturalis; theologia vero revelata subalternatur scientie Dei et beatorum. I, 2, a.

Utrum scientia subalternans sit habitus principiorum respectu subalternatae? I, 5, b-11, b.

Utrum subalternatio theologiae viatoris scientie beatorum sit subalternatio quoad principium, vel quoad modum sciendi? I, 6, b, et inde-13, b, in fine, et inde.

Subalternatio, quid essentialiter; et quae ad veram subalternationem requisita? I, 14, b-15, a et b-43, a.

Theologia habet omne illud quod est de essentia subalternationis, licet non habeat omnia quae sicut accidentia concurrunt ad subalternationem in omnibus scientiis. I, 15, a.

Subalternans scientia dicitur propter quid de principiis subalternatae. I, 15, b.

Cur idem habitus respectu secundae conclusionis non subalternetur sibi ipsi respectu primae? I, 43, a.

Nulla est subalternatio entis communis ad objectum divinae scientiae. II, 383, b.

SUBJECTUM

Subjectum scientiae non est omnino idem ac objectum ejus; aliquando tamen unum accipitur pro alio. I, 46, b.

De subjecto theologiae. I, 48, b-51, a et b-57, b, circa finem, et inde.

Subjectum et praedicatum, in qualibet propositione affirmativa vera, significant idem secundum rem aliquomodo, et diversum secundum rationem. I, 57, b.

Non oportet cognoscere de subjecto quid est, ad intelligendum conclusionem demonstratam. I, 140, b.

Praedicatum esse de ratione subjecti sufficit ad hoc quod aliqua propositio sit per se nota. I, 141, b.

Quinque modis in ratione subjecti includitur praedicatum. I, 147, b.

Subjecti existentia actualis non requiritur ad veritatem propositionis cujuslibet. I, 148, b-v, 275, a-280, a.

Qualiter sit de ratione subjecti praedicatum disjunctum? I, 149, a.

Quidquid praedicatur de praedicato, praedicatur de subjecto. Quis sensus? I, 153, b.

Subjectum potest intelligi sine propria passione, ut anima sine intellectu. Quis sensus. I, 211, b.

Quomodo dicatur fluere a subjecto propria passio? I, 212, b.

Potesne Deus a subjecto separare proprias passiones, vel subjectum conservare sine propria passione? I, 218, b=III, 56, a=IV, 23, b, in fine, et inde-32, b=VI, 182, b.

Nullum concretum vel abstractum accidentale de significato principali significat subjectum; sed quaedam illorum dant intelligere suum subjectum ex consequenti. I, 223, b.

In subjecto generationis non potest praexistere terminus formalis generationis. I, 250, b.

Subjectum est effectivum propriae passionis. Quis sensus? I, 267, a.

In eodem subjecto non possunt esse plures relationes ejusdem speciei, et secundum eandem causam. I, 296, b.

Potentia subjecti est eadem ad omnes formas, non solum unius speciei, sed etiam unius generis. I, 297, b-345, a, in fine.

Ex subjecto et accidente non fit unum per se. I, 343, b-344, a=III, 238, b.

Ad subjectum tripliciter potest se habere praedicatum, I, 353, a.

Alicui subjecto dupliciter convenire potest aliquod praedicatum. I, 391, b.

Tripliciter in subjecto esse dicuntur formae unius generis. II, 94, b=III, 304, b-328, a=IV, 338, b.